

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ
ΙΗ'

THE ORTHODOX OBSERVER

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1952

Α
Π
Ι
Θ
Μ

383

Ἰανουαρίου 1, 1952

Εὐλαθέστατοι ἱερατικοὶ προϊστάμενοι, ἐντιμότετα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν κοινοτήτων καὶ σωματοίων, ἐλλόγιμοι διδασκαλοὶ καὶ διδασκάλισσαι, φερέλπιδες ὁργανώσεις τῆς Νεολαίας καὶ ἀπαξάπαντες ὁμογενεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἀγαπητοί,

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ὑπῆρξαν ὄχι μόνον διδασκαλοὶ τῆς Οἰκουμένης, διαφωτίσαντες τὸν κόσμον ἐπὶ τῶν ἀληθῶν δογμάτων τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ σύμβολον ἀναγεννήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μαύρης δουλείας.

Ἡ μνήμη τῶν Τριῶν τούτων φωστήρων τῆς τρισηλίου Θεότητος, ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἔμπνευσις καὶ ἐλπίς εἰς τὸ δουλεῦον τότε ἔθνος ὅτι διὰ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέμειναν εἰς αὐτὸ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς του, θὰ ἐνισχυθῇ ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποῖαν εἶχε χάσει. Ἐκτοτε ἡ 30ῇ Ἰανουαρίου παραμένει ὡς μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Πιστοὶ εἰς τὴν μακρὰν παράδοσιν καὶ ἐπιθυμοῦντες ὅπως ἡ μνήμη τῶν προστατῶν τούτων τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ πρὸς ἔξαρσιν τῆς δυνάμεως τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, προτρεπόμεθα τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς σχολεῖά μας νὰ τηρήσουν τὴν μνήμην τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν μεθ' ὅσης ἔνεστι ἐπιθλητικότητος. Νὰ τονισθοῦν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος καὶ τῶν αἰθουσῶν συγκεντρώσεων ἡ μεγάλη δύναμις τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ ἡ χρησιμότης αὐτῶν, ὑπομνησθῶσι δὲ οἱ ἀγῶνες τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς Οἰκουμένης διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν. Οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν των, νὰ προσέλθουν ἐν σώματι εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ αἱ ὁργανώσεις τῆς νεολαίας νὰ παραστῶσιν ἐπίσης συμμετέχουσαι ἐνεργῶς εἰς τὸν ἑορτασμόν.

Ἡ ἑορτὴ συμπίπτει ἐντὸς τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, τὴν ὁποῖαν ὥρισεν ἡ μεγάλη Ἑθνικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Τύπου, τῆς Ἐκπαιδεύσεως, τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καὶ τῶν μεγάλων ὁργανώσεων. Διὰ τοῦτο καὶ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ὅλου προγράμματος τῆς Ἑβδομάδος ταύτης, τὴν ὁποῖαν προτρεπόμεθα ὅπως τηρήσῃ ἡ ἐν Ἀμερικῇ ὁμογένεια, ἔχουσα συναίσθησιν τῆς μεγάλης ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος τῆς γλώσσης ἡμῶν καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν γένει.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

Εἰδοποιήσεις

Εἰδοποιούμεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Χιλῆς ἔχει ἀνάγκην Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου. Προσκαλοῦνται ὅθεν οἱ βουλόμενοι ὅπως διακονήσωσιν ἐκεῖ, ἵνα ἀπευθυνθοῦν δι' αἰτήσεως αὐτῶν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Θὰ προτιμηθῇ Θεολόγος ἄγαμος, ἡλικίας κάτω τῶν 40 ἐτῶν.

— Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ πρὸς συγγενεῖς ἢ φίλους σας, ἐδῶ ἢ εἰς τὴν πατρίδα σας, εἶναι μία συνδρομὴ εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν. — Συνδρομὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδᾶν: Δι' ἐν ἔτος \$3.00. Διὰ δύο ἔτη \$5.00. — Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας, ἐτήσια συνδρομὴ \$3.50.

Γ ρ α ψ α τ ε :

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVIII. No. 383. — JANUARY 1952
Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor

at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

"Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year \$3.00. — For two years \$5.00.
Other countries \$3.50 per year.
25 cents a copy

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name .....

Address .....

.....
.....

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Οἱ ἄνθρωποι συνήθως προσπαθοῦν νὰ διέρχωνται τόσο τὴν παραμονὴν ὅσον καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν κάθε νέου ἔτους διασκεδάζοντες καὶ εὐθυμοῦντες. Ἐν τῇ ἀφελείᾳ των καὶ ἐν τῇ εὐπιστίᾳ των νομίζουν ὅτι, ἂν ἡ παραμονὴ καὶ ἡ πρώτη τοῦ ἔτους εἶναι διασκεδαστικὴ καὶ εὐθυμος, καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔτος θὰ εἶναι χαρμόσυνον καὶ εὐτυχές. Δεισιδαιμονία καθαρὰ καὶ ἀπαράδεκτος, μὴ συμβιθαζομένη οὔτε μὲ τὸ λογικόν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς θελήσεως, οὔτε μὲ τὴν κλήσιν καὶ ἀποστολήν, ποῦ ἔχομεν ὡς χριστιανοί. Τὸ λογικόν μᾶς ἐδόθη ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν καὶ Προνοητὴν Θεὸν μας διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμεν διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν μας. Τὸ δὲ λογικόν μᾶς λέγει ὅτι ὁ χρόνος φεύγει καὶ μαζί μὲ αὐτὸν φεύγομεν καὶ ἡμεῖς, ποῦ ὁδοιποροῦμεν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν, καὶ κάθε βῆμα μᾶς φέρει πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ θείου. Ὁ ἄδυσώπητος αὐτὸς δρομεὺς ποῦ ὀνομάζεται χρόνος, τρέχει χωρὶς σταθμούς· σπεύδει χωρὶς ἀνάπαυλαν· ρεεὶ χωρὶς ποτὲ νὰ σταματήσῃ.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἡλικίαν κανεὶς ποτε δὲν ἔμεινε, οὔτε λεπτόν, οὔτε στιγμήν. Τὸ θρέφος γίνεται παιδίον· τὸ παιδίον θαδίζει πρὸς τὴν ἐφηβίαν· ὁ δὲ ἀνὴρ θραδέως μὲν πλὴν σταθερῶς θηματίζει πρὸς τὸ γῆρας. Μόνον τὸ γῆρας θὰ ἔλεγε κανεὶς ὁδεύει πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ θείου.

Καὶ ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ἡ σκληρὰ πραγματικότης. Καμμία ἡλικία δὲν γνωρίζει πότε θὰ σημάνῃ δι' αὐτὴν ἡ ὥρα τοῦ προσκλητηρίου εἰς τὸ ἐντευκτήριον τῆς αἰωνιότητος. Καὶ δι' αὐτὸ πολλοὶ παρομοιάζουν τοῦ ἀνθρώπου τὴν ζωὴν πρὸς κηρίον ἀναμμένον, ποῦ δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ σβύσῃ, πότε δηλονότι θὰ πνεύσῃ ὁ ἄνεμος τῆς ἀσθενείας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας καὶ θὰ παύσῃ νὰ φωτίζῃ καὶ νὰ λάμπῃ τὸ κηρίον. Ἡ παρομοιάζουν τὴν ζωὴν πρὸς δρόμον μακρυνόν, ποῦ ὅλοι μας θαδίζομεν, χωρὶς ὅμως, νὰ γνωρίζωμεν εἰς ποῖον σταθμὸν θὰ σταθῇ ἕκαστος ἀπὸ ἡμᾶς.

Εἴμεθα ὅμως καὶ Χριστιανοί. Ἡ δὲ χριστιανικὴ μας κλήσις μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐπωφεληθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον, σοφώτερον καὶ περισσότερον τὸν φεύγοντα, τὸν ρέοντα, τὸν πετῶντα χρόνον, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν δυνατότητα νὰ μένωμεν πάντοτε νέοι καὶ ἀκμαῖοι κατὰ τὴν ψυχὴν, τὸ φρόνημα, τὴν πίστιν, τὰς ἐλπίδας.

Πῶς θὰ κατορθώσωμεν αὐτό, ποῦ πραγματικῶς ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴν τέχνην καὶ τὴν ὄντως θείαν ἐπιστήμην; Μᾶς τὸ διδάσκει Ἐκεῖνος τοῦ Ὁποίου πρὸ ὀλίγου ἐπανηγυρίσαμεν τὴν θείαν ἐνανθρώπησιν. «Ἰδοὺ καινὰ ποιῶ τὰ πάντα», μᾶς λέγει εἰς τὴν θείαν Ἀποκάλυψιν. «Εἴ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις» ἀναφωνεῖ ὁ ἀναγεννημένος Παῦλος.

Ποίαν σημασίαν ἔχει, ἂν ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦμεν εἶναι παλαιοῦ ρυθμοῦ ἢ τὰ ἐπιπλά, ποῦ χρησιμοποιοῦμεν, εἶναι καὶ αὐτὰ ἀπηρχαιωμένα, παλαιά; Μεγίστην σημασίαν ἔχει, ἂν ὁ κάτοικος τῆς οἰκίας εἶναι νέος, ὑγιής, ἀκμαῖος, ρωμαλέος. Ποίαν σημασίαν ἔχει, ἂν «ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους» παλαιούται, ἂν δηλονότι τὸ σῶμά μας γηράσκῃ, ἐξασθενῇ, μαραίνεται; Μεγίστην καὶ κεφαλαιώδη σημασίαν ἔχει, ἂν ὁ κάτοικος τοῦ σώματος ἢ ἀθάνατος ψυχὴ εἶναι ὑγιής καὶ ἀκμαῖα. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν «ἡ ἐπίγειος οἰκία καταλυθῇ», θὰ μετοικήσωμεν «εἰς τὴν οἰκοδομὴν τὴν ἐκ Θεοῦ, τὴν οἰκίαν τὴν ἀχειροποίητον, τὴν αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἰσως πολλοὶ θὰ εἶπουν: αὐτὰ εἶναι ἀνεδαφικὰ καὶ φιλοσοφία, εἶναι λόγοι πρὸς παρηγορίαν. Καὶ ὅμως αὐτά, ποῦ δὲν τὰ λέγομεν ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὰ βέβαια, τὰ ἐδαφικά, τὰ συγκεκριμένα, τὰ αἰώνια. Μαρτυρεῖ καὶ πάλιν ὁ Παῦλος: «τὰ θλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ θλεπόμενα αἰώνια». Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ ψυχρὰ λογικὴ δὲν βεβαιοῖ τὰ ἀνωτέρω; Κάμετε ἕνα περίπατον μέχρις ἐνὸς νεκροταφείου. Καὶ χωρὶς νὰ θέλετε θὰ ἐνθυμηθῇτε τὰ λόγια

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

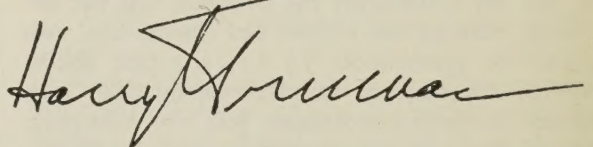
December 31, 1951

Dear Archbishop Michael:

The Christmas message you sent me is like a benediction, and I am strengthened by your spiritual expressions. Thank you most sincerely for giving me the benefit of these inspiring thoughts.

May the New Year bring you richest blessings.

Very sincerely yours,

τοῦ ἐμπνευσμένου ψαλμῶδοῦ: «Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται», καὶ πάλιν: «Ἐὰν τις ἐστὶ βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος ἢ πένης, ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός»; Κάμετε ἔπειτα ἀναδρομὴν ἀνά τὴν ἱστορίαν τὴν ἀψευδῆ, τὴν ἀμερόληπτον. Καὶ ἡ ἱστορία θὰ σᾶς εἴπῃ ὅτι ἔζησε καὶ ζῇ καὶ θὰ ζῇ Ἐκεῖνος, ποῦ λέγεται Ἀλήθεια καὶ διακηρύττει: «Ἐγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος καὶ ἐγενόμην νεκρὸς καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας». Καὶ ἡ ἱστορία ἐν συνεχείᾳ μαρτυρεῖ ὅτι ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν Ζῶντα—τὰ νέφη, οἱ λεγεῶνες, τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐναρέτων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων ζοῦν καὶ θὰ ζοῦν αἰωνίως, «Θεῷ γὰρ ζῶσι πάντες οἱ κατὰ Θεὸν ζήσαντες», λέγει Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ἄν καὶ ἡμεῖς αὐτοὺς μιμηθῶμεν καὶ ἀκολουθήσωμεν, δὲν θὰ αἰσθανώμεθα καμμίαν ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποθάρρυνσιν, διότι περνοῦν τὰ ἔτη τῆς ζωῆς μας, οὔτε θὰ καταβάλλωμεν προσπάθειαν νὰ φαινώμεθα

νεώτεροι ἢ νὰ ἀποκρύπτωμεν τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας μας. Ἄς περνοῦν τὰ ἔτη· ἄς λευκαίνωνται οἱ κρόταφοι· ἄς μᾶς σκιαζοῦν αἱ ρυτίδες· ἄς ρικνοῦνται τὸ σαρκίον μας· ἄς κάμπτεται τὸ σῶμά μας. Ἡ ψυχὴ μας ὅμως τότε θὰ ἴσταται πάντοτε ὀρθία, θὰ εἶναι πάντοτε νέα, πλήρης σφρίγγους καὶ ζωῆς, διότι θὰ ἔχωμεν πλησίον μας, ἐντός μας αὐτὴν ταύτην τὴν Ζωήν.

Προσέρχεσθε, λοιπόν, ἀγαπητοί μου, κατὰ τὸ νέον ἔτος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς νεότητος, εἰς τῆς ζωῆς τὸ ἐντευκτήριον, εἰς τὴν θείαν κολυμβήθραν τῆς ἀκμῆς, εἰς τὸν Ναόν. Εἰς αὐτὸν ἢ Μήτηρ Ἐκκλησίαν μὲ τὴν προσευχὴν, τὸν θεῖον λόγον, τὰ ἄχραντα Μυστήρια μᾶς ἀνακαινίζει, μᾶς ἐνδυναμώνει, μᾶς διακρατεῖ πάντοτε ἀκμαίους καὶ νεάζοντας κατὰ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν μας. Τοιοῦτοτρόπως θὰ εἴμεθα πλέον ἢ θέβαι οἱ ὅτι τὸ νέον ἔτος θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς μεστὸν παντὸς κατὰ Χριστὸν ἀγαθοῦ. Τοιοῦτον δὲ τὸ εὐχομαι δι' ὅλα τὰ πνευματικά μου τέκνα, τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῆς ἐν Ἀμερικῇ προσφιλεστάτης μου ὁμογενείας.

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Τοῦ Θεοφιλ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐγκαινιάζει τὸ νέον ἔτος μὲ τὴν μνήμην ἑνὸς μεγάλου πατρὸς καὶ διδασκάλου τῆς, τοῦ Ἀγίου Βασιλείου. Καὶ πολὺ ὀρθῶς, διότι ἀπὸ οἰασδῆποτε πλευρᾶς καὶ ἂν ἐξετάσῃ τις τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν φυσιογνωμίαν, θὰ ἀποκομίσῃ ἀνυπολόγιστον ὠφέλειαν. Εἶναι ὁ διδάσκαλος καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν θείων δογμάτων τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ὁ ἐνσαρκωτὴς τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, τὸ ἐξοχώτερον ὑπόδειγμα ἐφαρμογῆς τῶν κοινωνικῶν διδαγμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης.

Κατῆγετο ἀπὸ προγόνους εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι συνεδύαζον ἀρμονικῶς τὸν πλοῦτον μὲ τὴν μόρφωσιν, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀρετὴν. Τὰ πρῶτα χριστιανικὰ μαθήματα ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν εὐσεβεστάτην μητέρα του Ἑμμέλειαν καὶ τὴν μάμμην του Μακρίναν. Ἐθεώρουν αἱ ἄγιοι ἐκεῖναι γυναῖκες ὡς πρῶτιστον καθήκον των τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων των καὶ οὕτω κατάρθωσαν νὰ ἀναδείξουν ὀλόκληρον οἰκογένειαν ἀγίων. Διότι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Βασιλείου, Ἐπίσκοπος Νύσσης Γρηγόριος καὶ ἱατρὸς Καισάριος, ὅπως καὶ ἡ ἀδελφή του Μακρίνα, τιμῶνται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς ἄγιοι. Ὅποιαν ἀληθῶς εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἀσκεῖ ἡ οἰκογενειακὴ θρησκευτικὴ ζωή!

Ὁ Βασίλειος ἠκολούθησε μετὰ ταῦτα ἀνωτέρας σπουδᾶς εἰς τὰς ἀκμαζούσας τότε φιλοσοφικὰς καὶ ρητορικὰς σχολὰς τῆς Καισαρείας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ὅταν δὲ ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς του, ἀνέλαβε τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα. Δὲν ἔμεινεν ὅμως ἱκανοποιημένος ἀπὸ αὐτό. Ἀπεστρέφετο τὰς διαμάχας τῶν δικαστηρίων καὶ τὰ θλιβερά πολλὰκις ἐπακόλουθα αὐτῶν. Τὸν ἐστενοχώρουν ἐκ παραλλήλου αἱ ἀπαιτήσεις τῶν γνωρίμων του διὰ κοσμικὰς συναναστροφάς, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἀπέφευγε. Οὕτε τοῦ ἤρεσαν αἱ κολακείαι καὶ αἱ φιλίαι ποῦ τοῦ προσεφέροντο μὲ ἐντελῶς κοσμικὸν πνεῦμα. Τὰ θράδεια εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἔστρεφε τὴν σκέψιν του πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ποῦ εἶχον ὀργανώσει εἰς τὸ κτήμα των μοναχικὴν γυναικειαν ἀδελφότητα προσευχῆς, ἀναγνώσεως, ἐργασίας καὶ ἁγαθοεργίας.

Ἡ ἀδελφή του Μακρίνα, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τὰς σκέψεις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Βασιλείου, προέτρεπεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Βασίλειος ἄλλως τε εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀφιέρωσιν τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ λάθῃ τέλειον καταρτισμὸν εἰς τὰ θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα. Οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι ἦσαν χρόνοι ἀγῶνων τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν αἱρέσεων καὶ ἰδίως κατὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐμβασύνη καλῶς

εἰς τὸ θεολογικὸν δόγμα, νὰ μελετήσῃ τὰς Γραφάς, νὰ συναναστραφῇ μὲ ἁγίους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του. Ἐνεκα τούτου, ἀνέλαβε μεγάλην περιοδεῖαν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, τὴν Ἀνω Αἴγυπτον, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἐγνώρισε καὶ συναναστράφη μεγάλους πατέρας καὶ μοναχοὺς, ὅπως τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν Μέγαν Ἀντώνιον, τὸν Παῦλον, καὶ ἐμυήθη παρ' αὐτῶν εἰς τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπὸ τὴν περιοδεῖαν αὐτὴν ὁ Βασίλειος, ἀφοῦ διέθεσε τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ μεριδίου τοῦ ἀπὸ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν ὑπὲρ τῶν πασχόντων καὶ πτωχῶν, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ κτήμα του πλησίον τοῦ Πόντου. Παρὰ τὴν μόνωσιν ὅμως, συνεμερίζετο τὰς δυσκόλους ἡμέρας, τὰς ὁποίας διήρχετο ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθοδοξία κατεδιώκετο, οἱ Ἀρειανοὶ ἐφαίνοντο θριαμβεύοντες. Ἡ ἄνοδος εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑπέρμαχος τῆς εἰδωλολατρείας, ἠῤῥξανε τοὺς κινδύνους.

Εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμὴν, ὁ Βασίλειος ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἐπισκόπου Καισαρείας Εὐσεβίου καὶ ἔχειροτονήθη ἱερεὺς. Κατὰ τὴν ἱερατεῖαν τοῦ ἐπῆλθε λιμὸς φρικτὸς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καισαρείας. Ὁ Βασίλειος τότε ἐφάνη ὁποῖος ἦτο. Ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὴν συστηματικὴν καταπολέμησιν τῶν δοκιμασιῶν καὶ συμφορῶν ἐκ τοῦ λιμοῦ. Ὁ ἴδιος ἔδωκε ὅλην τὴν περιουσίαν του, τὴν ὁποίαν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἀλλὰ δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο μόνον· ἐξήντησε πᾶν μέσον ἱκανὸν νὰ ἐξεύρῃ χρήματα καὶ τροφὰς διὰ τὸν ὑποφέροντα πληθυσμὸν. Περιφῆμος εἶναι καὶ ὁ τότε γραφεὶς λόγος τοῦ «Εἰς λιμὸν καὶ αὐχμὸν».

Τὸ ἔτος 370, ἀποθανόντος τοῦ Ἐπισκόπου Καισαρείας Εὐσεβίου, ἐξελέγη ὡς διάδοχός του ὁ Βασίλειος. Τότε ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὀλοκληρώσῃ τὰς προσπάθειάς του καὶ τὰ ἔργα του διὰ τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν. Ἐκτίσε ξενώνας, συνεπλήρωσε τὸ πτωχοκομεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδρύσει ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς ἱερατικῆς του διακονίας, ὠργάνωσε γηροκομεῖον, ὀρφανοτροφεῖον, νοσοκομεῖον, ἐργαστήρια πρὸς μαθήτευσιν τῶν νέων καὶ παροχὴν ἐργασίας εἰς τοὺς ἀνέργους, ἄσυλον τυφλῶν. Ὅλα ταῦτα ἔδιδον τὸ θέαμα εὐρυτάτου οἰκοδομικοῦ συγκροτήματος, τὸ ὁποῖον ἀπεκλήθη Βασιλεία.

Μεγάλον ἀγῶνα διεξήγεν ὁ Βασίλειος καὶ κατὰ τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν. Ὁ ἀγὼν ἦτο σκληρὸς, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος, ὁ ὁποῖος μὲ φανατισμὸν καταδίωκε τὴν ὀρθόδοξον παράταξιν. Ὡς ἦτο φυσικόν, ὁ Οὐάλης εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐτάχθη ἀντιμέτωπος τοῦ Βασιλείου. Ἐπο-

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῇ γιορτῇ
 ᾧς γιορτάσουμ' ἀδέρφια καὶ πάλι,
 στὴ θρησκεία μας εἶναι αὐτὴ
 τῶν γραμμάτων ἡμέρα μεγάλη.
 Οἱ τρεῖς Ἅγιοι ὁῶ κάπου γυρνοῦν,
 τὰ παιδιὰ μὲ στοργὴ συντροφεύουν
 σ' ὅλα φῶς νὰ χαρίσουν ποθοῦν,
 σ' ὅλα φῶς νὰ χαρίσουν γυρεύουν.

Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῇ γιορτῇ
 ᾧς γιορτάσουμ' ἀδέρφια καὶ πάλι.
 Εἶν' ἡμέρα οὐράνια αὐτή,
 εἶν' ἡμέρα γιὰ μᾶς ἡ μεγάλη.
 Καὶ τὰ μάτια ᾧς στραφοῦνε ψηλὰ
 στοὺς δασκάλους τῆς θείας σοφίας
 κι' ᾧς ψαλῇ ἀπὸ χεῖλη πολλὰ
 παναρμόνιος ὕμνος λατρείας.

Κι' ᾧς ζητήσουμε τώρα κι' ἐμεῖς
 ἀπ' τὰ δώματα ἄνω τὰ θεῖα
 νὰ σκορπίσουν στὴ γῇ καὶ οἱ τρεῖς
 μιὰν ἀχτίδα ἀπ' τὴν Ἅγια Σοφία.
 Τῆς Σοφίας αὐτῆς τ' Ἅγιο Φῶς
 θᾶναι ἀκοίμητο μέσ' στὴ ψυχὴ μας,
 θᾶναι πάντα γιὰ μᾶς θησαυρὸς
 καὶ καλὸς ὁδηγὸς στὴ ζωὴ μας.

Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

μένως ὁ Βασίλειος εἶχε πλέον νὰ ἀγωνισθῇ ὄχι μόνον κατὰ τῆς Ἀρειανῆς αἵρέσεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς κρατικῆς δυνάμεως ποὺ τὸν ὑπεστήριζε. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔδειξε τὸ ὑπέροχον ψυχικὸν σθένος καὶ τὴν θαθεῖαν πίστιν του. Μὲ θάρρος ἀπαράμιλλον καὶ μὲ ὑπέροχον σταθερότητα ἀντεμετώπισε τὰς βασιλικὰς ἀπειλὰς, τὰς ὁποίας διεθίβασε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἐπαρχος Μόδεστος. Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τοῦ Βασιλείου εἰς τὰς ἀπειλὰς ἐκεῖνας: «Πῦρ καὶ ξίφος καὶ θῆρες καὶ οἱ τὰς σάρκας τέμνοντες ὄνυχες, τρυφὴ μᾶλλον εἰσὶν ἡμῖν ἢ κατάπληξις. Πρὸς τοῦτο ὕβριζε, ἀπειλεῖ, ποίει πᾶν ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι, τῆς ἐξουσίας ἀπόλαυε. Ἀκουέτω ταῦτα καὶ βασιλεὺς, ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἰρήσεις, οὐδὲ πείσεις συνθέσθαι τῇ ἀσεβείᾳ κἂν ἀπειλῆς χαλεπώτερα».

Ὁ Βασίλειος ἀνεδείχθη θερμὸς θιασώτης καὶ ἐγκωμιαστής καὶ προστάτης τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Εἰς τὸ βιβλίον του «Παραίνεσις πρὸς νέους», περὶ τοῦ πῶς νὰ ὠφελῶνται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, παρομοιάζει τὰς γνώσεις μὲ ἀξιοθαύμαστα ρόδα, ἀλλὰ συνιστᾷ προσοχὴν ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῶν. Ἐθεώρει τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀπαραίτητα ὡς προπαιδεῖαν διὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Δι' αὐτὸ ἐνεθάθυεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ὅσον ὀλίγοι ζῶν ἀκόμη ὠνομάζετο Χριστιανὸς Πλάτων. Οἱ λόγοι του χαρακτηρίζονται διὰ τὴν ἰσχυράν, τὴν σεμνήν, τὴν κλασσικὴν ρητορικὴν του,

γεμάτην ἀπὸ χάριν καὶ κομψότητα.

Δυστυχῶς ἡ ἀσθενὴς κρᾶσις τοῦ ἐπετάχυνε τὸν θάνατόν του. Εἰς ἡλικίαν πενήνκοντα ἑτῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, τὴν 1ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 379. Αἱ τελευταῖαι του λέξεις ἦσαν: «εἰς χεῖράς Σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου». Ἡ κηδεῖα του ἦτο κάτι τὸ μοναδικόν. Ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν περιφέρειαν τῆς Καισαρείας συνέρρευσεν ἄπειρον πλῆθος. Ἀκόμη καὶ Ἰουδαῖοι καὶ εἰδωολάτραι συμμετέσχον εἰς τὸ μέγα πένθος δι' ἐκείνον, τοῦ ὁποίου ἡ φιλόφρων κοινωτικὴ πρόνοια ἐστρέφετο πρὸς πάντας ἀνεξαίρετως, κατὰ τὸν τύπον τοῦ οὐρανίου Πατρός.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Μέγας Ἱεράρχης τῆς Καισαρείας, μὲ τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου ἀρχίζει ἕκαστος χρόνος. Ἦδη οἱ σύγχρονοί του τὸν ὠνόμασαν Μέγαν. Τὴν προσωνομίαν αὐτὴν ἐσεβάσθησαν οἱ μετὰ ταῦτα αἰῶνες μέχρι σήμερον. Καὶ ἦτο ἀληθῶς μέγας μεταξὺ τῶν μεγάλων. Μέγας εἰς τὸ πνεῦμα, μέγας εἰς τὴν μάθησιν, εἰς τὴν ρητορείαν, εἰς τὸν κάλαμον, μέγας εἰς τὴν Πίστιν καὶ τοὺς περὶ Πίστεως ἀγῶνας του, μέγας εἰς τὴν ἱερατεῖαν του καὶ τὴν ποιμαντορίαν του, μέγας εἰς τὸν ὅλον χαρακτήρα του καὶ τὴν ὅλην ζωὴν του. Εἰς τὴν ἀγίαν του μορφὴν συγκεντρώνει ὁλόκληρον τὸ χριστιανικὸν μεγαλεῖον. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν προσαγορεύει Οἰκουμενικὸν διδασκάλον, διὰ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν του καὶ τὴν εὐαγγελικὴν ζωὴν του.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΜΑΣ

Αἱ Ἀνάγκαι τῆς καὶ τὰ Παράπονα τῶν Ὁμογενῶν

Υπὸ τοῦ Σχολάρχου αὐτῆς Ἐπισκόπου ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ κ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτὴ εἶναι ἡ Θεολογικὴ μας Σχολή. Ἀκόμῃ εἶναι μικρή, πτωχὴ καὶ ἀδύνατη. Ὅ,τι ἔκαμε καὶ κάμνει ἰσως δὲν εἶναι τέλειον. Ὁνειρευόμεθα ὅμως καὶ πρέπει νὰ τὴν κάμωμεν μεγάλην, δυνατὴν, φημισμένην καὶ ὁλόλαμπρην, χωρὶς ἐλλείψεις καὶ ἐλαττώματα, ποῦ μὲ τίς χρυσὲς ἀκτίνες τῆς, ποῦ θὰ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸν λόφον τοῦ Μπρουκλαῖν, νὰ διαλύῃ ὅλα τὰ σκοτάδια τῶν ψυχῶν καὶ τῆς ζωῆς τῶν Ὁμογενῶν μας καὶ νὰ χαρίξῃ εἰς ὅλους τὴν χαράν, τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

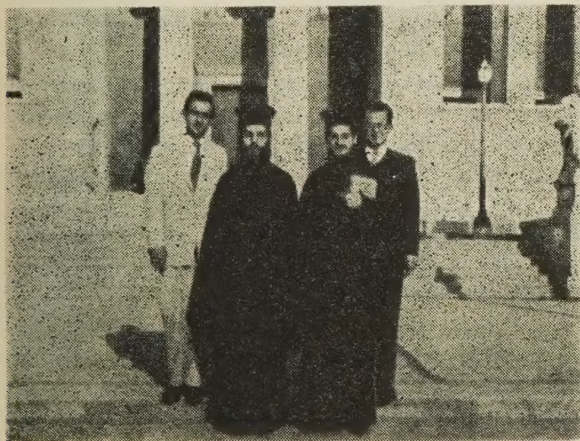
Ἀλλὰ θὰ μοῦ ποῦν ἐκεῖνοι οἱ Ὁμογενεῖς ποῦ ἔχουν παράπονα: "Ὅλα αὐτὰ καλὰ καὶ ἅγια. Ἐμπρὸς λοιπὸν κάμετέ τα. Καὶ διὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ μίαν ὥραν ἀρχήτερα, θάλετε τοὺς φοιτητὰς τῆς Σχολῆς νὰ πληρῶνουν. Διατὶ νὰ μὴν πληρῶνουν;

Αὐτὸ εἶναι τὸ κύριον θέμα καὶ ζήτημα. Ἐρχομαι λοιπὸν τώρα καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό.

Καὶ θέλω πρῶτον νὰ πῶ, εἰς ἀπάντησιν τῶν παραπόνων: α) "Ὅτι κανένα πνευματικὸν ἴδρυμα εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον δὲν ζῇ μ ὁ ν ο ν ἀπὸ τὰ διδασκτὰ τῶν φοιτητῶν του.

Τὸ Harvard, τὸ Boston University, τὸ Columbia, τὸ Yale, τὸ M. I. T., ἀκόμῃ καὶ τὸ δικό μας Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, ζοῦν καὶ συντηροῦνται κυρίως ἀπὸ τὰς μεγάλας καὶ ἡγεμονικὰς δωρεὰς ποῦ ἔκαμαν καὶ κάμνουν πρὸς αὐτὰ μεγάλοι καὶ γενναῖοι δωροδοχοὶ ψυχῆς, ποῦ ἡγάπησαν τὸν Τόπον τῶν καὶ τὰ Γράμματα καὶ θέλουν νὰ συμβάλουν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν συνανθρώπων τῶν.

Ἀκόμῃ καὶ ἰδιοὶ μας ὁμογενεῖς, κάθε χρόνο, μαθαίνομεν ὅτι δίδουν μεγάλα ποσὰ εἰς τὰ διάφορα Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια.

Ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Μετεκπαιδευόμενοι ἐν Ἀθήναις

Ὅλα αὐτὰ τὰ Σχολεῖα εἰσπράττουν διδασκτὰ ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τῶν. Ἐὰν περιορίζοντο ὅμως μόνον εἰς αὐτὰ καὶ ἐὰν ἔλειπαν αἱ δωρεαὶ τῶν μεγάλων Εὐεργετῶν τῶν, τὰ μεγάλα αὐτὰ Σχολεῖα, ὅχι νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ μεγαλώσουν δὲν θὰ ἠδύνατο, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑπάρξουν.

β) Παρακαλῶ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς, ὅτι ὅλαι αἱ Θεολογικαὶ καὶ Ἱερατικαὶ Σχολαὶ τῆς Ἀμερικῆς, Προτεστάντικαὶ καὶ Καθολικαὶ, δὲν ὑποχρεῶνουν τοὺς φοιτητὰς τῶν νὰ πληρῶνουν διδασκτὰ καὶ τροφεῖα. Ἀλλὰ, ἢ τὰ παρέχουν ὅλα αὐτὰ ἀπολύτως δωρεάν, ἢ, ὅπως γίνεται εἰς ἐλαχίστας περιπτώσεις, εἰσπράττουν ἕνα γλισχρότατον καὶ ἀνάξιον λόγου ποσὸν ἀπὸ κάθε φοιτητῆν.

Αὐτὸ γίνεται κυρίως διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ νέοι, οἱ ζητοῦντες νὰ γίνουν Κληρικοί, καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς, εἶναι τὰς περισσοτέρας φορὰς πτωχοὶ καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ πληρῶσουν τροφεῖα καὶ διδασκτὰ.

Ὀλίγα πλουσιόπαιδα ἢ παιδιὰ ὁπωσδήποτε εὐπόρων γονέων, ζητοῦν νὰ γίνουν Κληρικοί. Αὐτὸ συμβαίνει, ὅχι θεθαίως διότι ὁ Θεὸς δὲν καλεῖ τὰ παιδιά τῶν πλουσίων νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ διότι δὲν θάλλει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν τῶν κλίσιν πρὸς τὸ ἱερώτατον τοῦτο ὑπόργημα. Ἀλλὰ μᾶλλον, διότι οἱ πλούσιοι καὶ εὐποροὶ γονεῖς τῶν παιδιῶν αὐτῶν θέλουν νὰ κάμουν τὰ παιδιά τῶν πολιτικῶν, δικηγόρων, γιατροῦς, δασκάλους ἢ ἐπιστήμονας τοῦ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου κλάδου, ὅχι ὅμως Ἱερεῖς. Καὶ φροντίζουν, ἐὰν τὸ παιδάκι τῶν κλίνη ἐκ φύσεως πρὸς τὴν ἱερωσύνην, νὰ τυφλώσουν καὶ νὰ διαστρεβλώσουν τὴν κλίσιν καὶ τὴν προτίμησιν αὐτὴν τῆς καρδιάς του.

Ἔτσι καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μας Σχολήν, ἀνέκαθεν μᾶς ἤρχοντο παιδιὰ γεννημένα καὶ μεγαλωμένα μέσα εἰς τιμίας μὲν καὶ θρησκευτικὰς ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας, οἰκογενεῖας ὅμως ποῦ εἶναι τὰς περισσοτέρας φορὰς πτωχαί.

Ὀλίγα ὁπωσδήποτε εὐπορα παιδιὰ ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ θρανία τῆς Σχολῆς μας καὶ τὰ ὀλίγα αὐτὰ δὲν κατεδέχθησαν ποτὲ οἱ γονεῖς τῶν, νὰ τὰ σπουδάξῃ καὶ νὰ τὰ τρέφῃ ἡ Σχολή, χωρὶς νὰ πληρῶσουν. Ἐπλήρωσαν ὅ,τι τοὺς ἐπέτρεπεν ἡ δύναμις τῶν ἡ οικονομικῆ καὶ ὅ,τι τοὺς ἐπέβαλε τὸ καθήκον τῶν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ πτωχοὶ γονεῖς τῶν φοιτητῶν μας ἐπλήρωναν καὶ πληρῶνουν εἰς τὴν Σχολήν μας, ὅ,τι ἠμποροῦν. Τοῦ πλουσίου ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀντοχή τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πληρῶνῃ 1000 ἢ 500 δολλάρια τὸν χρόνον. Τοῦ πτωχοῦ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πληρῶνῃ 25,

ή 100. Ποίος έχει την καρδιά να του επιβάλει να πληρώσει πάρα πάνω;

Ἐάν ἐπιμείνωμεν να πληρώνουν καὶ οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ πάρα πάνω ἀπὸ τὰς δυνάμεις των, τότε τὸ μόνον ποῦ θὰ κατορθώσωμεν εἶναι, ὅτι τὰ παιδιά αὐτά, ποῦ φοιτοῦν τώρα εἰς τὴν Σχολὴν μας θὰ φύγουν, διότι δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέπη ἡ οἰκονομικὴ των καταστάσις να παραμείνουν. Καὶ ἔτσι θὰ κλείσωμεν τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν, δι' ἔλλειψιν φοιτητῶν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν, ποιὸς θὰ ζημιωθῇ; Αὐτὰ τὰ παιδιά μόνον; Ἡ μήπως καὶ ἡμεῖς; Καὶ ὁλόκληρον δηλαδὴ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας; Ἀσφαλῶς καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά θὰ ζημιωθοῦν καὶ θὰ ἀδικηθοῦν καὶ θὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Σχολὴν, μὲ τὸ παράπονον εἰς τὴν ψυχὴν, ὅτι ἕνα ἄγιον ὄνειρον, ποῦ ὠνειρεύοντο, δὲν ἠμπόρεσαν να πραγματοποιήσουν. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς θὰ ζημιωθῶμεν ἡμεῖς, καὶ ἡ ὁμογένειά μας καὶ ἡ Ἐκκλησία μας. Διότι ἡμεῖς καὶ ἡ Ἐκκλησία μας χρειαζόμεθα τοὺς νέους αὐτοὺς ἱερεῖς καὶ στρατιώτας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἱδανικῶν μας.

Τὰ παιδιά μας θὰ μείνουν ἀκατήχητα, ἡμεῖς θὰ μείνωμεν ἄνευ διδασκαλίας καὶ ἄνευ τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ Ἐκκλησίαι μας ἀδειανά.

Δὲν θὰ ζημιωθοῦν λοιπὸν τὰ παιδιά μας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς θὰ ὑποστῶμεν ζημίαν ἀνεπανόρθωτον.

Δι' αὐτὸ καὶ αἱ ξέναι Ἐκκλησίαι, ἐπειδὴ ἀναγνωρίζουν αὐτὴν τὴν πραγματικότητα καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάγκην, παρέχουν τὴν φοίτησιν εἰς τὰ Ἱεροσπουδαστήρια των σχεδὸν δωρεάν. Καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν να κάμωμεν τὸ ἴδιον.

γ) Ἰδιαίτερος ἐπιθυμῶ να τονίσω καὶ θέλω να τὸ μάθουν καλὰ ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς μας, ὅτι τὰ παιδιά τῆς Σχολῆς μας, παρ' ὅλα ὅσα εἶπον ἀνωτέρω, δὲ ν σ π ο υ δ ᾶ ζ ο υ ν δ ω ρ ε ᾶ ν εἰς τὴν Σχολὴν μας, ἀλλὰ πληρώνουν.

Πληρώνουν πρῶτον εἰς τὸ Ἀδελφάτον τῆς Σχολῆς μας ὅ,τι ἠμποροῦν, ὅπως εἶπον καὶ προηγουμένως. Πληρώνουν ἐπίσης μὲ τὴν προσωπικὴν των ἐργασίαν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ ὑπολογίσιμος.

Ἡ Σχολὴ μας διὰ να διατηρηθῇ καθαρὰ καὶ ἀξιοπρεπὴς, διὰ να λειτουργῇ κανονικῶς καὶ ἀπροσκόπτως ἔπρεπε να ἔχη, ἐκτὸς τῶν Καθηγητῶν της, καὶ πληρὲς ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικόν.

Εἰς τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο ἀρχοντόσπιτο καὶ τὸ εἶχε μία μόνον πλουσία οἰκογένεια, ὡς κατοικίαν της, τὸ κτήμα αὐτό, εἶχε περίπου δέκα πέντε ὑπηρετάς καὶ καθαριστάς.

Σήμερον ποῦ ζοῦν εἰς αὐτὸ 130 περίπου ἄνθρωποι καὶ ἔχομεν τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς ὁλοκληρῆς Σχολῆς, ἔχομεν μόνον ἕνα γραμματέα, ἕνα janitor καὶ ἕνα μάγειρον. Καὶ αὐτὸν τὸν τελευταῖον, ἄλλοτε τὸν ἔχομεν κι' ἄλλοτε ὄχι. Ὅλας τὰς ἄλλας ἐργασίας, τὰς κάμνουν τὰ παιδιά τῆς Σχολῆς μας, ἀπολύτως δωρεάν.

Τὰ παιδιά βοηθοῦν εἰς τὸ γραφεῖον, καθαρίζουν τὰ δωμάτια των καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δωμάτια καὶ κτίρια τῆς Σχολῆς.

Τὰ παιδιά δουλεύουν εἰς τὸ τυπογραφεῖον μας καὶ ἐκτυπώνουν κάθε χρόνον ὅ,τι χρειάζεται τὸ Γραφεῖον τῆς Σχολῆς μας, ἐπίσης δὲ τὰ βιβλία των καὶ τὸ Ἡμερολόγιον καὶ τὴν Ἐπετηρίδα τῆς Σχολῆς.

Τὰ ἴδια τὰ παιδιά στρώνουν καὶ σηκώνουν τὰ τραπέζια των, πλύνουν τὰ πιάτα των, βοηθοῦν ἀκόμη πολλὰς φορὰς καὶ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς τροφῆς των.

Κόπτουν ἀκόμη τὸ χόρτο τοῦ παμμεγέθους ἀπὸ 20 ἑκτάρια περιθόλου μας, καθαρίζουν τὸν χειμῶνα τὰ χιόνια καὶ, ὅταν εἶναι ἀνάγκη, γίνονται μαραγκοί, διὰ να διορθώσουν ὅ,τι ἠμποροῦν ἢ καὶ ἐλαιοχρωματίζονται διὰ να χρωματίσουν τὰ κτίριά μας καὶ τὰ δωμάτια των.

Αὐτὲς δέ, εἶναι μ ὁ ν ο ν μερικὲς ἀπὸ τίς πολλὰς δουλειὰς ποῦ προσφέρουν ἀπολύτως δωρεάν τὰ παιδιά μας.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, στὴν σημερινὴ μάλιστα ἐποχῇ, ποῦ ἕνας ἐργάτης δὲν δέχεται να ἐργασθῇ, οὔτε καὶ μὲ 250 καὶ 300 δολλάρια τὸν μῆνα, δὲν εἶναι οἰκονομία σοβαρὰ πολλῶν χιλιάδων δολλαρίων;

Ἔτσι καὶ οἰκονομία μεγάλη γίνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο μεγάλο καλὸ: ὅτι τὰ παιδιά μας, μὲ τὸ να δουλεύουν διὰ τὴν Σχολὴν, συνδέονται στενότερον μαζὺ της καὶ τὴν ἀγαποῦν ἀκόμη πιὸ πολὺ. Τὴν κάνουν πραγματικὸ σπίτι τους, γιατί νοιώθουν ὅτι ἴδρωσαν, κουράσθηκαν καὶ ἐμόχθησαν καὶ αὐτὰ γι' αὐτὴν.

Δὲν πρέπει λοιπὸν να ἀγνοῶμεν, οὔτε καὶ να ὑποτιμῶμεν τὴν πλευρὰν αὐτὴν τῆς ἐργασίας τῶν παιδιῶν μας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται τεραστία οἰκονομία εἰς τὴν Σχολὴν μας. Ἐάν εἰς τὸ παρελθὸν ἔλειπεν ἡ προσωπικὴ ἐργασία τῶν παιδιῶν τῆς Σχολῆς μας, ἀσφαλῶς θὰ ἦτο ἀδύνατον να ζήσωμεν μὲ 60 καὶ 70 χιλιάδας δολλάρια τὸν χρόνον. Δὲν θὰ μᾶς ἔφθαναν οὔτε καὶ ἑκατὸν ἀκόμη χιλιάρικα.

δ) Πληρώνουν ἀκόμη τὰ παιδιά τῆς Σχολῆς μας καὶ κατὰ ἕνα ἄλλον ἀκόμη τρόπον.

Κάθε Χριστούγεννα, Πάσχα καὶ Καλοκαίρι, ποῦ πηγαίνουν εἰς τὰ σπίτια των, φροντίζουν να ἐγγράφουν εἰς τὸ Ἀδελφάτον τῆς Σχολῆς μας, τοὺς συγγενεῖς, φίλους, γνωστοὺς καὶ τοὺς συμπαροίκους των, πρὸς τοὺς ὁποίους μὲ κηρύγματα, μὲ ὁμιλίας των καὶ μὲ περιγραφὰς ἰδικὰς των, δίδουν μίαν ζωτανὴν εἰκόνα τῆς Σχολῆς μας καὶ τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐπιτελεῖ.

Αὐτοὶ ὅλοι ποῦ προσφέρουν τὸν ὀβολὸν των εἰς τὴν Σχολὴν, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν φοιτητῶν μας, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποῦ μόνον των, χωρὶς να ἔχουν δικά των ἢ γνωστά των παιδιά εἰς τὴν Σχολὴν, δίδουν τὸν ὀβολὸν των, πρέπει να ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δίδουν καὶ προσφέρουν εἰς τὴν Σχολὴν

Η ΒΙΒΛΟΣ

Υπό Ἀρχιδιακόνου ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Ἡ Βίβλος εἶναι τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς γραφέν πρὸς διδασκίαν καὶ ἐποικοδόμησιν ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν λαῶν.

Οὐδεὶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει αἰσθανθῇ τὴν ἰδίαν του θεϊαν καταγωγὴν καὶ δύναμιν, δύναται νὰ ἀνταλλάξῃ τὸν μοναδικὸν αὐτὸν Τόμον μὲ ὅλην τὴν φιλολογίαν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Μόνον ἡ αἰωνιότης δύναται νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιδράσεώς της διὰ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον προέκυψε καὶ προκύπτει ἐκ τῆς Βίβλου.

Καθὼς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ εἶναι Θεῖον, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ Βίβλος ἔχει χαρακτῆρα καὶ σκοπὸν Θεῖον. Ὁ προαιώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ «σὰρξ ἐγένετο» καὶ οὕτω Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἠνώθησαν εἰς ἓν πρόσωπον ἐν τῷ αὐτῷ Χριστῷ «ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως, ἀμερίστως, ἀσυγχύτως». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, δύ-

ναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἔγινε σὰρξ ἐντὸς τῆς Βίβλου, ἄρα καὶ ἡ Βίβλος εἶναι ἔργον θεανθρώπινον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους. Πράγματι, διὰ τοῦ γράμματος τῆς Γραφῆς διαφαίνεται ἡ δόξα τῆς θείας ἀληθείας. Τὸ Θεῖον καὶ τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον τῆς Θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως προσεπικυροῖ τὸ περιεχόμενον τῆς Βίβλου μὲ μίαν παρομοίαν συνάφειαν τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων.

Ἡ Βίβλος καὶ ἂν θεωρηθῇ ἀπλῶς ὡς μία ἀνθρώπινος ἡ φιλολογικὴ διασκευή, εἶναι ἐν πολυτίμῳ βιβλίῳ ἄνευ οὐδεμιᾶς συγκρίσεως. Ὅλαι αἱ βιβλιοθήκαι τῆς Θεολογίας, τῆς Φιλολογίας, τῆς Ἱστορίας, τῆς Ἀρχαιολογίας, τοῦ Νόμου καὶ τῆς Πολιτικῆς δὲν δύναται νὰ ἐφοδιάσουν μὲ ἀρκετὸν ὕλικὸν ἓνα τόσον πλούσιον θησαυρὸν τῶν ἐκλεκτοτάτων πολυτίμων κειμηλίων τῆς ἀνθρωπίνης ἰδιοφυίας. Συμπεριλαμβάνει ἐργασίας πολλῶν ἱκανῶν συγγραφέων, οἵτινες ἀντεπρο-

Courtesy of American Bible Society

«Τοῦτο πάντων αἴτιον τῶν κακῶν, τὸ μὴ εἶδέναι τὰς Γραφάς. Χωρὶς ὅπλων εἰς πόλεμον βαδίζομεν, καὶ πῶς ἔδει σωθῆναι, μὴ τι γε χωρὶς τούτων;»

—Χρυσόστομος

σώπευαν τὰς ἀντιθέσεις τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ σκάφους τοῦ ὀλίεως. Ἐγράφη κατὰ τὴν διάρκειαν μακρᾶς περιόδου 16 αἰώνων, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νεῖλου εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἀραβίας, εἰς τὴν Γῆν τῆς ἐπαγγελίας, εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, εἰς τὴν Κλασσικὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Ρώμην.

μας τὴν συνδρομὴν τῶν αὐτῶν ἐκουσίως καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἀναγκάζῃ.

Αὐτοί, μόνοι τῶν, ἐπειδὴ τὸ θέλουν καὶ ἐπειδὴ καταλαβαίνουν ὅτι ἔτσι μόνον θὰ ζήσῃ ἡ Ὁρθόδοξία, δίδουν ὅτι ἡμποροῦν κάθε χρόνον πρὸς τὴν Σχολὴν μας διὰ νὰ εἶναι Ἀδελφοί μας.

Τοὺς ἀνήκει θεθαίως, ἡ ἄπειρος εὐγνωμοσύνη μας καὶ προσπαθῶμεν νὰ τοὺς τὴν δεικνύωμεν καὶ μὲ τὴν Ἐπετηρίδα πού τοὺς στέλλομεν κάθε ἔτος, καὶ μὲ τὸ Ἡμερολόγιόν μας, ἀλλὰ προπαντὸς μὲ τὰς προσευχάς μας, πού κάμνομεν δι' αὐτούς, κάθε πρωτὶ, ὅλοι μαζύ, καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σχολῆς.

Τοὺς ἄλλους πού δὲν δίδουν, δὲν τοὺς παρεξηγοῦμεν. Δὲν ἔχομεν τίποτε ἐναντίον τῶν. Προσευχόμεθα καὶ δι' αὐτούς. Μόνον τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ παραπονῶνται, ἀφοῦ κανένας δὲν τοὺς ἀναγκάζει νὰ δώσουν τίποτε καὶ ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ δὲν ἔδωκαν. Διότι εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι τὰς περισσότερας φορὰς παραπονοῦνται διὰ κάθε ἔργον, ἐκεῖνοι πού δὲν συμμερίζονται τὸ θάρος τοῦ ἔργου αὐτοῦ καὶ δὲν δίδουν τίποτε διὰ τὴν προαγωγὴν του. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἐκεῖνοι πού δίδουν, ποτὲ δὲν παραπονοῦνται. Ἀλλὰ πάντοτε δίδουν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν.

ε) Καὶ αὐτὰ μὲν εἶχον νὰ εἴπω διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Σχολῆς καὶ διατὶ δὲν εἰμποροῦν καὶ δὲν πρέπει νὰ πληρώνουν εἰς τὴν Σχολήν, διατὶ δὲ ἡ ὑπηρεσία τὴν ὁποῖαν προσφέρουν εἶναι πολυτίμος καὶ σπουδαιότερα ἀπὸ τὰ ὀλίγα χρήματα πού θὰ τοὺς ἐβιάζομεν, καὶ τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν θὰ τοὺς ἐπέρναμεν διότι «οὐκ ἂν λάθοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος».

Ἀλλὰ καὶ τὸ Δεκαδολλάριον; Τί γίνεται αὐτὸ ἐν σχέσει μὲ τὴν Σχολήν; Δὲν εἶπεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ὅτι ὅταν ἐφαρμοσθῇ τὸ Δεκαδολλάριον, δὲν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ δίδουν οἱ Χριστιανοὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Σχολῆς;

Μάλιστα ἔτσι εἶπεν ὁ Σεβασμιώτατος. Ἔτσι εἶπον καὶ οἱ Θεοφιλέστατοι ἀδελφοί μου. Ἔτσι ὑπεσχέθην καὶ ἐγώ.

Ἀλλ' ἂς μὴ προσέχουν, οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοί, τὸ ἓνα μόνον μέρος τῆς δηλώσεώς μας «ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ δίδουν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Σχολήν, Ἀκαδημίαν κτλ.». Ἀς προσέξουν ἐπίσης καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐδηλώσαμεν: «Αὐτὰ θὰ γίνονταν ὅταν ἐφαρμοσθῇ τὸ Δεκαδολλάριον».

Οἱ Ὁμογενεῖς μας ὅμως δυστυχῶς δὲν ἐπρόσεξαν ὅλοι εἰς τὴν σπουδαιότητα τοῦ μέτρου αὐτοῦ. Μέχρι τώρα τὸ ἐπλήρωσαν μόνον 25 χιλ. Ὁμογενεῖς.

(Συνέχεια εἰς τὴν 21ην Σελίδα)

Ἀρχίζει μὲ τὴν δημιουργίαν καὶ τελειώνει μὲ τὴν τελικὴν δόξαν κατόπιν τῆς περιγραφῆς ὧν τῶν μεσολαβούντων σταθμῶν τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου. Χρησιμοποιεῖ ὅλας τὰς μορφὰς τῆς φιλολογικῆς ἐκθέσεως· ὑψώνεται εἰς ἀπροσπέλαστα ὕψη καὶ κατέρχεται εἰς τὰ χαμηλότερα μονοπάτια τῆς ἀνθρωπότητος· μετᾷ τὰς μορφὰς καὶ καταστάσεις τῆς ζωῆς· ἐξοικειωμένη μὲ κάθε λύπην καὶ μὲ κάθε δυστυχίαν, ἀπτεται κάθε χορδῆς συμπαθείας· προσαρμόζεται εἰς κάθε κοινωνικὴν τάξιν καὶ δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ μὲ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον καὶ τὸ ἴδιον κέρδος ὑπὸ τοῦ θασιλέως καὶ τοῦ ἐπαίτου, ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου καὶ τοῦ ἀπλοῦ παιδιοῦ. Εἶναι τόσο πγκόσμιος, ὅσον οὐδὲν ἄλλο βιβλίον, καὶ πλουτίζει πέραν τῶν ὁρίων τοῦ χρόνου μέσα εἰς τὰ ἀπροσδιόριστα ὅρια τῆς αἰωνιότητος. Ἀκόμῃ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἀπαράμιλλος συνδυασμὸς τῶν ἀνθρωπίνων ἐξοχοτήτων μὲ τὸν Θεὸν τῆς χαρακτηρῆ καὶ τὴν καταγωγὴν εἶναι μία μαρτυρία τῆς Θείας τῆς προελεύσεως. Ἐν τέλει, ἡ Βίβλος εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς Θρησκείας. Τὸ Α καὶ τὸ Ω.

Ἡ Βίβλος παρουσιάζει τὴν μοναδικὴν ἀλήθειαν, τὴν παγκόσμιον καὶ ἀκριβῆ θρησκείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς, τόσο εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν τῆς πορείαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς, ἐπὶ τῶν Θεῶν θάσεων τοῦ Νόμου καὶ τῶν ὑποσχέσεων, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔθεσεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου Του. Εἶναι ἡ θρησκεία ἐκείνη, ἡ ὁποία σκοπεύει νὰ ἀπορροφήσῃ ὅλας τὰς ἄλλας θρησκείας τοῦ κόσμου. Ἡ Βίβλος μᾶς ὁμιλεῖ ὡς μία ἀθάνατος ὕπαρξις ἀπὸ οὐράνια ὕψη, τὰ εὐγενέστατα καὶ τὰ πλέον ἀπαραίτητα θέματα, τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴν μας, καὶ μὲ μίαν αὐθεντίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀπολύτως ἀκαταγώνιστος, ἀκαταμάχητος καὶ συντριπτικὴ. Ἡμπορεῖ νὰ διδάσκῃ, νὰ ἐδραιώσῃ τὴν πίστιν, νὰ καταπτοῇ, νὰ καθησυχάζῃ, νὰ κατευνά-

ζῇ, νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ διδῇ τὸς ὑπομονήν, ὅσῃν οὐδὲν ἄλλο βιβλίον τοῦ κόσμου. Παρακολουθεῖ καὶ φθάνει τὸν ἄνθρωπον μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς διανοητικῆς καὶ θνητῆς του καταστάσεως καὶ προχωρεῖ μέχρι τῆς ζωῆς καὶ ἀεικινήτου ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ τόσο μυστηριώδους παράγοντος, ὅστις εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὸν ἀόρατον κόσμον καὶ μὲ τὸν Δημιουργὸν Θεόν.

Ἡ Βίβλος πλουτίζει τὴν μνήμην καὶ τὴν σκέψιν, ἀνυψώνει τὴν κρίσιν καὶ ζωοποιεῖ τὸν θαυμασμόν, διευθύνει τὴν κρίσιν, προάγει τὸν ἐνθουσιασμόν, κινεῖ τὴν συνείδησιν, ἐνδυναμώνει τὴν θέλησιν, ἀγαθοποιεῖ τὴν ἱεράν καὶ ἀγίαν φλόγα τῆς πίσεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς φιλανθρωπίας, ἐξαγιάζει τὸν ὅλον ἄνθρωπον καὶ τὸν φέρει πλησίον τοῦ Θεοῦ. Δὲν δια φωτίζει καὶ ἀναμορφώνει μόνον, ἀλλὰ ἀναγεννᾷ καὶ ἀναδημιουργεῖ καὶ παράγει προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολὺ ἀνώτερα τῆς δυνάμεως τῆς

ἀνθρωπίνης ἰδιοφυίας. Ἐχει φῶς διὰ τὸν τυφλόν, δύναμιν διὰ τὸν ἀσθενῆ, τροφήν διὰ τὸν πεινασμένον, ὕδωρ διὰ τὸν διψῶντα· ἔχει κάθε συμβουλὴν καὶ κάθε διδάγμα ἢ ἐν παράδειγμα διὰ κάθε σύνδεσμον τῆς ζωῆς, ἔχει κάθε παρηγορίαν διὰ κάθε λύπην καὶ θάλασμον διὰ κάθε τραυματισμένον.

Ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου, ἡ Βίβλος εἶναι τὸ μόνον βιβλίον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε κουραζόμεθα, ἀλλὰ θαυμάζομεν καὶ ἀγαπῶμεν αὐτὸ τόσο περισσότερο ὅσον περισσότερο τὸ χρησιμοποιοῦμεν. Ἡ Βίβλος ὡς πολύπλευρος ἀδάμας, ἐκπέμπει τὴν λάμψιν του πρὸς κάθε ἀγαθὴν κατεύθυνσιν, εἶναι ὁ ἥλιος ὁ φωτίζων καὶ θερμαίνων κάθε κουρασμένην ψυχὴν.

Ὅποια ἀνέκφραστος εὐλογία, ὁ ἀνεξάντλητος οὗτος θησαυρὸς τῆς Θείας ἀληθείας καὶ παρηγορίας νὰ εἶναι πρὸς ὅλους εὐπρόσιτος, χωρὶς ἀλλοίωσιν τινα εἰς πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἔθνη καὶ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλῶσσαν!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΟ

Σιτᾶρι σιγοκαθαρίζει
ἢ μάννα ἢ χαροκαμένη,
ἢ δόλια κάτι μουρμουρίζει
καὶ φαίνεται ἁθασιὰ θλιμμένη.

Ἀφίνει τὸ καθάρισμα καὶ πάει
στὰ Εἰκονίσματα μπροστά,
ὀλόθερμο τὸ δάκρυ τῆς κυλάει
καὶ παρηγορία ἀναζητᾷ.

Μὲ κλάμματα τὸ στᾶρι σιγοβράζει
καὶ μ' ὅλη τὴν τρεμουλα τοῦ χεριοῦ τῆς
στὸν δίσκο τῆς τ' ἀπλώνει καὶ σχεδιάζει
τ' ὄνομα τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ τῆς.

Πέφτουν ἐπάνω σὰ μολύβι
τὰ δάκρυά τῆς πολλὰ, σὰν τὰ σιτάρια!
Καὶ φτιάχνουνε ὑπέροχο στολίδι
σὰ γνήσια τῆς καρδιάς μαργαριτάρια.

Σκυφτή, κατάχλωμη, σκελετωμένη
πρωτὶ - πρωτὶ μονάχη ξεκινᾷ,
τὸ κόλυβο στὴν Ἐκκλησίᾳ πηγαίνει
μὲ συντριβὴ καὶ πίστη προσκυνᾷ.

Μπρὸς στὸ Χριστὸ μὲ χέρια σταυρωμένα
προσεύχεται, καὶ κλαίει καὶ τὸ παιδί τῆς!
—Χριστέ, τοῦ λέει, πάρε με καὶ μένα . . .
Κι' ὅλο αὐτὸ Τοῦ λέει γιὰ προσευχὴ τῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΟΥΤΣΕΤΗΣ

ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Υπό Ν. Α. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ Παπα-Χαράλαμπος, με τὰ ἀσημένια μαλλιά καὶ γένεια καὶ τὸ σεβάσιμον πρόσωπον, εἶχε τελέσει εὐλαβῶς τὴν λειτουργίαν τῶν Φώτων. Εἶχεν ἀγιάσει με τὸν Σταυρὸν τὸ ὕδωρ καὶ με αὐτὸ τὸ ποίμνιόν του.

Ἡ λειτουργία εἶχε πλέον τελειώσει, ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως δὲν εἶχεν ἀκόμη λήξει. Ἐπρεπε νὰ φέρῃ εἰς πέρας καὶ μίαν ἄλλην ἱεράν συνήθειαν τοῦ τόπου· νὰ ἀγιάσῃ τὰ νερά καὶ τὰ κτήματα. Με τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Εὐχολόγιον εἰς τὰς χεῖρας ἐξεκίνησε διὰ τὸν μικρὸν ποταμὸν τοῦ χωρίου, ἐκύληε τὸ ἥσυχον νερά του ὅχι καὶ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸν ἠκολούθησαν ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι. Ἄν κανεῖς, καθυστερημένος δι' οἰονδήποτε λόγον, εὐρίσκετο εἰς τὸν δρόμον, ἠκολούθει καὶ ἐκεῖνος σταυροκοπούμενος.

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνυψωθῇ ἄρκετὰ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶχε διαλύσει τὴν πρωϊνὴν ὁμίχλην. Ἡ ἡμέρα, ἂν καὶ ἦτο ἡ καρδιά τοῦ χειμῶνος, ἦτο γλυκυτάτη ὡς ἡμέρα ἀνοιξέως.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ, ὁ ἱερεὺς κατέβη τὴν μαλακὴν ὄχθην ἕως τὰ καθαρὰ νερά του. Ἀφήρεσε τὸ καλυμμαύχινόν του, ἐστράφη πρὸς ἀνατολάς, προσθλέπων τὰ οὐράνια, ἔκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ ἤρχισε τὴν εὐχήν... —«Μέγας εἰ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων Σου...»

Ἐπειτα ἔσκυψε καὶ ἡγίασε διὰ τοῦ Σταυροῦ τρεῖς φορές τὰ κρυστάλλινα ἐκεῖνα νερά ψάλλων: «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου σου, Κύριε...»

Οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὰς δύο ὄχθας, με τὰ ἐορτάσιμά των ἐνδύματα, ποὺ ἔλαμπε ἡ λευκὴ φουστανέλλα τῶν γερόντων, ἔκαμαν καὶ ἐκεῖνοι τὸν Σταυρὸν των καὶ συνώδευσαν

σιγά-σιγά τὸ τροπάριον τῆς ἡμέρας...

Ὁ ἱερεὺς, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν ἀγιασμόν τῶν ὑδάτων, ἀνέβη εἰς τὴν ὄχθην. Ἀπὸ ἓν μικρὸν ὕψωμα αὐτῆς ἐστράφη πρὸς τοὺς χριστιανούς, ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην του τὰ ὀλίγα γράμματά του—εἶχε τελειώσει τὴν Β' τάξιν τοῦ τετραταξίου γυμνασίου—καὶ εἶπεν:

—Ἀδελφοὶ Χριστιανοί, ὡσὰν σήμερα ὁ ἐρημίτης Ἰωάννης, με χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ φόβον καὶ συγκίνησιν, ἐβάπτισε τὸν Χριστὸν εἰς τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνου. Ποῖος Χριστιανὸς δὲν ἐνθυμεῖται τὸ θαῦμα; Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ἥλλαξαν τὸ ρεῦμά των καὶ ἐγύρισαν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅταν εἶδαν νὰ εἰσέρχεται εἰς αὐτὰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ με σῶμα ἀνθρώπινον. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὡσὰν λευκὴ περιστέρα, καὶ πτερυγίζει γύρω καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ βαπτίσματος ἀγιάζει σήμερον με τὸν Σταυρὸν τὴν θάλασσαν, τὰς λίμνας, τὰ ποτάμια, τὰ πηγάδια· τὰ ἀγιάζει ὅλα. Με τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὰ νερά γίνονται λουτρά ἱαματικά, ποὺ μᾶς καθαρίζουν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας. Τὰ οὐράνια εὐλογοῦν ἀκόμη σήμερα τὰ σπαρτά μας, τὰ δένδρα μας, τὰ ἀμπέλια μας...

Τὴν ὥραν ἐκείνη ὁ Παπα-Χαράλαμπος δὲν ἦτο ἓνας ταπεινὸς ἄνθρωπος. Ἦτο ἐμπνευσμένος προφήτης, ὁ ὁποῖος ἔδινε κάτι ἀπὸ τὴν ἰδικήν του πίστιν, ποὺ ἐξωογόνησε τὴν ψυχὴν τοῦ ποιμνίου του.

Τὸ ἔργον τοῦ ἱερέως δὲν ἐτελείωσεν οὔτε ἐδῶ. Ἀκολουθοῦμενος τώρα ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς των οἰκογενειῶν, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ ἀπὸ ὅσους ἄλλους ἠθελον, ἐσυνέχισε τὴν πορείαν του. Ἐφθασαν εἰς τὸ μέσον τῶν σταφιδαμπέλων.

Ἐκεῖ ἐστάθη. Με τὸ βλέμμα του ἐνηγκαλίσθη ὅλην ἐκείνην τὴν πεδινὴν ἔκτασιν καὶ ἔπειτα με κλώνους βασιλικοῦ ἐσκόρπισεν ἀπὸ τὸ γεμάτον με ἡγιασμένον ὕδωρ χάλκινον δοχεῖον ρανίδας δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἄνω καὶ κάτω. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἀνέβαινε θερμὴ αὐτοσχέδιος προσευχὴ πρὸς τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ πολλοὺς καρπούς...

Ἀφοῦ ἔγινεν ὁ ἀγιασμός των ἀμπέλων καὶ τῶν σταφίδων, ὁ ἱερεὺς με τὴν ἀκολουθίαν του ἐσυνέχισε τὸν δρόμον του. Ἐφθασαν τέλος εἰς τοὺς ἀγρούς, ποὺ ἀπλώνονται ἐπάνω εἰς κυματιστοὺς λόφους.

ᾧ, τὸν ἀπλοϊκὸν καὶ θεοσεβέστατον Παπᾶ-Χαράλαμπον! Ἀσκεπής, εὐθυτενής, σεβάσιμος, ἀνέπεμψε με γλυκεῖαν φωνὴν καὶ ἐδῶ τὰς ὥραιάς εὐχὰς του καὶ ἠυλόγησε καὶ ἡγίασε τὰ σπαρτά. Οἱ χωρικοὶ με κατάνυξιν καὶ σιωπὴν παρηκολούθησαν τὸν ἀγιασμόν των ἀγρῶν των.

Τὰ φυλλαράκια τοῦ πρωΐμου σίτου ἐδέχθησαν με εὐγνωμοσύνην τὴν ἡγιασμένην δρόσον καὶ ὁ ἀνεμὸς ἔλαφρὸς τὰ ἔκλινε ταπεινὰ πρὸς τὴν γῆν, ὡς νὰ προσεκύνουν ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν Χάριν τοῦ Ἁγιάσματος. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνέβαινον ὕψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ πρωῒνα κελαδήματα τῶν καρυδαλλῶν, ὡς εὐχαριστήριος ὕμνος ὅλης τῆς πλάσεως πρὸς τὸν Δημιουργὸν καὶ Πλάστην αὐτῆς.

—Καλὴ σοδειά, χριστιανοί! Καὶ τοῦ χρόνου! ἠγύηθη, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς.

—Εὐχαριστοῦμε, παππούλη! Νὰ χαίρεσαι τὴν ἱερωσύνη σου! ἀπῆντησαν οἱ χωρικοί.

Ἐπειτα ἐφίλησαν τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν δεξιάν τοῦ ἱερέως καὶ ἔχοντες αὐτὸν εἰς τὸ μέσον ἐπέστρεψαν εὐχαριστημένοι καὶ χαίροντες εἰς τὸ χωρίον των. Ἡ γῆ των, ποὺ εἶχον κληρονομήσει ἀπὸ πατέρα πρὸς πάππον, εἶχεν εὐλογηθῇ ἄλλην μίαν φοράν.

Γεμάτοι τώρα ἐλπίδα θὰ συνεχίσουν με νέας δυνάμεις καὶ θάρρος τὸν σκληρόν, ἀλλὰ εὐλογημένον ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

ΑΠΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΥΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ τὸ Νέον Ἔτος μὲ ἐλπίδας χρηστάς καὶ εὐχὰς ἐγκαρδίους ὅπως ἀποβῇ εἰρηνικὸν καὶ εὐτυχὲς καὶ διὰ τὰ ἄτομα καὶ διὰ τοὺς λαούς, ποὺ κρατοῦνται δέσμιοι «ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ». Ἀλλ' ἅς μὴ αὐταπατώμεθα. Οἱ τεχνικοὶ ὄροι «νέος» καὶ «παλαιός» δὲν ἔχουν κανὲν οὐσιαστικὸν νόημα ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν ἀτέρμονα χρόνον. Ἴσως δημιουργοῦν πολυτίμους εὐκαιρίας ἀπολογισμοῦ καὶ ἀνασυγκροτήσεως. Ἀπὸ ἡμᾶς ὅμως ἐξαρτᾶται ὅπως ὁ χρονικὸς σταθμὸς εἰς τὸν ὁποῖον τώρα εἰσερχόμεθα χαρακτηρισθῇ ὄντως «νέος» καὶ διασταλθῇ σαφῶς καὶ ὀριστικῶς πρὸς τὸν «παλαιόν». Νέα αἰσθήματα, νέαι σκέψεις, νέαι ἀποφάσεις καὶ νέα ζωὴ θὰ δώσουν καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὸ περιβάλλον μας τὸν δροσερὸν τόνον τῆς νεότητος. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν ἀσφαλῶς καὶ μόνον, ἂν θελήσωμεν νὰ θελιώσωμεν τὰς σχέσεις μας καὶ ἀνανεώσωμεν τὸν σύνδεσμόν μας μὲ τὴν μοναδικὴν πηγὴν τῆς αἰωνίας νεότητος, τὸν Κύριον Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντοτε νέος, «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

***

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΜΕΤΑ τὰς διακοπὰς τῶν ἑορτῶν, πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ κοινοτικὴ ἐργασία μὲ ἠύξημένη διάθεσιν καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἐν τούτοις, ἡ πείρα διδάσκει ὅτι ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἀπροθυμία καὶ διαρροὴ τῶν μαθητῶν τῶν ἀπογευματινῶν καὶ Κατηχητικῶν σχολείων, ποὺ δίδουν εἰς τὰς τάξεις των τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ ἀναστέλλουν τὸν ὁμαλὸν ρυθμὸν τῆς λειτουργίας των, ἐπὶ ζημίᾳ ἀνυπολόγιστῳ διὰ τὴν ὁμογένειαν. Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ πᾶν τὸ δυνατόν ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων πρὸς πρόληψιν τοῦ φαινομένου τούτου. Ἡ ἐπιμελὴς παρακολούθησις τῆς φοιτήσεως τῶν παιδιῶν, ἡ ἐξακρίθωσις καὶ ἄρσις τῶν αἰτίων τῆς ἀπουσίας καί, πρὸ παντός, ἡ συνεχὴς ἐπικοινωνία μετὰ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδεδειγμένα καὶ πλέον ἀποτελεσματικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπαρτῆτως νὰ θεθοῦν εἰς ἐφαρμογὴν.

***

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΚΑΘΩΣ ἀνηγγέλη ἀπὸ καιροῦ, πρωτοβουλία τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας ἡ ἐβδομάς ἡ ἀρχομένη τὴν 27ην Ἰανουαρίου θὰ ἀφιερωθῇ εἰς τιμὴν τοῦ

Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ θὰ ἑορτασθῇ παρ' ὅλων τῶν Κοινοτήτων μας θάσει προγράμματος ἐκπονηθέντος ὑπὸ εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐχόν ὡς κέντρον τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὸ πρόγραμμα τοῦτο περιλαμβάνει συγκεντρώσεις, τελετάς, ὁμιλίας καὶ ἐπισκέψεις, διὰ τῶν ὁποίων θὰ καταδειχθοῦν αἱ ἀνεκτίμητοι ὑπηρεσίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας, πρὸς τὸ ἔθνος καὶ πρὸς τὴν ἔνδοξον Ἀμερικὴν, θὰ ἀποδοθῇ δὲ πρὸς τοὺς φιλοτίμους ἐργάτας των ἡ ὀφειλομένη τιμὴ καὶ ἀναγνώρισις. «Ὁ Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» χαίρει τὴν ὥραιαν αὐτὴν ἰδέαν μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ εὐχεται ὅπως ὁ ἑορτασμός τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ἐβδομάδος σημειώσει ἀπαράμιλλον ἐπιτυχίαν.

***

ΛΥΚΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΝΔΡΑΝ

ΠΡΟΣΦΑΤΩΣ καὶ παρὰ τὴν κεντρικὴν εἴσοδον ἐνὸς Κοινοτικοῦ μας Ναοῦ, ἐθεάθησαν χιλιάσται διανέμοντες ἀνενόχλητοι τὰ προπαγανδιστικά των φυλλάδια πρὸς τοὺς ἐξερχομένους μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀνύποπτοι ἐλάμβανον τὸ δηλητήριον τῆς κακοδοξίας καὶ τὸ μετέφερον εἰς τὰς οἰκίας των! Δὲν ἦτο ἀρκετὸν ὅτι διὰ τῆς πείσμονος προσπαθείας των προσεταιρίσθησαν κατὰ καιροὺς εἰς τὴν οἰκτράν πλάνην των μερικὸς ἀπογεμνωμένους ἀδελφούς μας, προφανῶς ἐκμεταλλεόμενοι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν χώρας μας, καὶ τὴν ἀνεκτικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλ' ἔφθασαν εἰς τὸ ὕψος τῆς θρασυτήτος νὰ προπαγανδίζουν τὴν παράφρονα διδαχὴν των προφορικῶς καὶ γραπτῶς μέσα εἰς τὴν αὐλὴν μας. Δὲν ἀπομένει πλέον εἰμὴ μόνον νὰ θελήσουν νὰ ἐισέλθουν εἰς τοὺς Ναοὺς μας, νὰ ἐκτοπίσουν τοὺς ἱερεῖς μας, τοὺς ὁποίους, ὡς γνωστόν, ἀντιπαθοῦν, καὶ νὰ ἀναλάβουν αὐτοὶ τὴν διδαχὴν τῶν χριστιανῶν μας. Λύκοι εἰς τὴν μάνδραν! φύλακες γρηγορεῖτε.

***

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

Ο ΑΙΔΕΣΙΜ. Βασίλειος Κεχαγιᾶς, ἐφημέριος τῆς Κοινότητος New London, Conn., εἶναι καὶ διδάσκαλος τοῦ ἀπογευματικοῦ Σχολείου τῆς παροικίας αὐτῆς. Δὲν εἶναι ὁ μόνος ἱερεὺς-διδάσκαλος, ἀσφαλῶς ὅμως εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι τὰ παιδιὰ τοῦ Σχολείου ἀποτελοῦν τάλαντον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παραχωθῇ, ἀλλὰ νὰ καλλιεργηθῇ καὶ πολλαπλασιασθῇ. Καὶ βλέπομεν μὲ πολλὴν χαρὰν ὅτι διὰ τῶν προσπαθειῶν του κατῳρῆσε νὰ τριπλασιάσῃ, ἐντὸς μόλις ὀλίγων μηνῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν παιδιῶν τοῦ Σχολείου του. Πολλαπλασιασμός ἡθικῶν κεφαλαίων, διὰ τὸν ὁποῖον τοῦ ἀξίζει κάθε ἔπαινος.

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΕΤΑ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

«Καὶ ἐγένετο φῶς». Μὲ αὐτὴν τὴν γραφικὴν φράσιν ἐπιθυμῶ νὰ χαιρετίσω τὴν τελευταίαν προσφορὰν τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Π. Τρεμπέλα. «Καὶ ἐγένετο φῶς». Πρόβλημα μέγιστον καὶ δυσεπίλυτον ἀπετέλει ἡ κατανόησις ἰδιαίτερώς τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου καὶ τῶν Καθολικῶν ὑπὸ τε τοῦ ἐφημεριακοῦ μας κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πτωχοί, πτωχότατοι εἴμεθα εἰς βοηθήματα ἐρμηνευτικά. Ἀλλόδοξοι χριστιανοὶ καὶ ἐκκλησίαι διαθέτουν σωρείαν παντὸς εἶδους τοιούτων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ἐπανεκδίδουν συμπληρωμένα καὶ βελτιωμένα. Καὶ παρέχουν ποικίλας εὐκολίας διὰ τὴν ἀπόκτησίν των. Ἀπολαμβάνουν δὲ τοὺς ἀθανάτους γραφικοὺς θησαυροὺς τόσοι οἱ κληρικοί, ὅσοι καὶ οἱ λαϊκοὶ χριστιανοὶ των. Ἀναμφιβόλως δὲ εἰς τὴν πληθὺν τῶν λαμπρῶν βοηθημάτων ὀφείλεται καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν καταπληκτικὴ ποσότης δι' ἡμᾶς προσοικειώσεως καὶ γνώσεως τῶν Γραφῶν.

Ἄς εἶναι δοξαζόμενον τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, διότι ἔλαμψε τὸ φῶς τῆς κατανόησεως τῶν Γραφῶν καὶ δι' ἡμᾶς. Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην οὐδεὶς ἕτερος ἦτο καταλληλότερος τοῦ καθηγητοῦ κ. Π. Τρεμπέλα. Ἦδη μὲ τὰ ὑπομνήματά του παρέχει τεραστίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν μας. Νέαν ἐποχὴν ἐδημιούργησεν εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν. Ἐμελέτησεν, ἐχώνευσε καὶ κατενόησε μαζί μὲ τὰς γραφὰς τὰ ἐρμηνευτικὰ συγγράμματα τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπεσαφήνισε, ζήσας ἐντὸς τοῦ πατερικοῦ λειμῶνος ἐπὶ ἔτη, τὴν θαθεῖαν ἔννοιαν καὶ σημασίαν τῶν γραφικῶν νοημάτων καὶ ἰδίως τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου. Καὶ μᾶς ἐχάρισε τὰ γνωστὰ του ὑπομνήματα, διὰ τῆς χειραγωγίας τῶν ὁποίων, οὐδὲν τὸ ἀσαφὲς καὶ ἀκατάληπτον παραμένει εἰς τοῦ εὐσεβοῦς μελετητοῦ τὴν προσοχὴν καὶ διάνοιαν. Καὶ τὸ μνημειῶδες ἐκεῖνο ἔργον του τὸ ἐπύργωσε καὶ ἐκορύφωσε μὲ τὴν ἔκδοσιν τῆς «Καὶνῆς Διαθήκης μετὰ συντόμου ἐρμηνείας».

Εἰς τὸ εὐμεταχείριστον καὶ ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ὑπέροχον αὐτὸ τομίδιον περιέχεται τὸ κείμενον, μετὰ σαφειστάτης παραφράσεως, τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου, τῶν Καθολικῶν ἐπιστολῶν καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου. Πεντακόσιαι ἐβδομήκοντα καὶ ἑξ σελίδες ἀποτελοῦν τὸ μνημειῶδες τοῦτο πόνημα, ποῦ τὸ ἀποκελεύσαμεν τομίδιον μόνον λόγῳ τῶν μικρῶν του διαστάσεων, χάρις εἰς τὰς ὁποίας δύναται κανεὶς νὰ

τὸ ἔχη μαζί του χωρὶς νὰ καταλαμβάνῃ χώρον ὑπερβολικόν.

Εἶχομεν ἤδη μετάφρασιν τοῦ κειμένου τῆς Καὶνῆς Διαθήκης. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ γνωστὴ δίστηλος Καὶνὴ Διαθήκη τοῦ κειμένου μετὰ τῆς μεταφράσεως. Ἡ μετάφρασις ὅμως αὐτὴ οὐδὲν προσέθετε τὸ νέον, τὸ διευκολυντικὸν εἰς τῶν Γραφῶν τὴν κατανόησιν. Οὔτε διηκούλυνε τοὺς μελετητὰς τῶν Γραφῶν ἢ εἰς τὴν δημώδη γνωστὴ ὡσαύτως μετάφρασις τῆς Βρεττανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας. Παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς ταύτας τὰ κείμενα πρὸ πάντων τῶν Ἐπιστολῶν, Παυλείων καὶ Καθολικῶν, παρέμενον διὰ τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον λαόν καὶ τὸν εὐλαβῆ ἐφημεριακόν μας κλῆρον ἑπτὰ σφραγίσιν ἐσφραγισμένα. Ὁ καθηγητὴς κ. Π. Τρεμπέλας συνέτριψε τὰς σφραγίδας, ποὺ ἐπὶ αἰῶνας ἠμπόδιζαν τοὺς ἐραστὰς τῶν Γραφῶν εἰς τὴν ἄνετον μελέτην καὶ κατὰ θάθος καὶ πλάτος κατανόησιν αὐτῶν. Εἰς τὴν παράφρασίν του ὑπάρχει τοῦτο τὸ σπουδαῖον δι' ἡμᾶς καὶ διὰ καὶ σημαντικώτατον: ἡ ἐνσωμάτωσις ὅλου τοῦ πλούτου τῶν πατερικῶν ἐρμηνειῶν, τὰς ὁποίας ὁ μελετητὴς τῶν Γραφῶν εἰς μὲν τὰ προηγηθέντα μεγάλα ὑπομνήματά του τὰς εὐρίσκει αὐτουσίαις κάτωθεν τοῦ κειμένου καὶ τῆς παραφράσεως, εἰς δὲ τὸν παρόντα περιεκτικώτατόν του τόμον τὰς ἔχει ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἀπέναντι τοῦ κειμένου παρατιθεμένη παραφράσει. Καὶ οὕτως ἐν τῷ θιβλίῳ τούτῳ, παρὰ τὸ κείμενον, ἔχει ὁ ἀναγνώστης τὴν αὐθεντικὴν πατερικὴν ἐρμηνείαν, τὴν ὁποίαν ὁ διαπρεπὴς εὐσεβὴς ἐρμηνευτὴς ἐπιμελῶς καὶ φιλοπόνως ἀπομυζήσας καὶ οἰκειοποιηθεὶς σχολάζων ἐν τῷ ἡδυπνόῳ πατερικῷ λειμῶνι μᾶς προσφέρει, ἀπαλλάσσων ἡμᾶς κοπιώδους πολυχρονίου μελέτης.

Εἶναι μεγάλη καὶ ἀξιόλογος ἡ ἐργασία αὐτῇ ἡ ἀναληφθεῖσα καὶ εἰς τοιοῦτον αἶσιον πέρασ ἀχθεῖσα ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καὶ θεοσεβοῦς καθηγητοῦ. Ἐμφανίζεται δὲ καὶ εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα καὶ ἀξιολογώτερα, λόγῳ τῆς χρησιμοποίησεως καὶ ἐνσωματώσεως, ὡς ἐλέχθη, ἐν αὐτῇ τῆς ἐρμηνευτικῆς ἐργασίας τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι δὲ διὰ τοῦτο μεγαλειτέρα καὶ ἀξιολογώτερα ἡ προσφορὰ τοῦ κ. Τρεμπέλα, καθόσον οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι, ὡς μεγάλοι ἄγιοι, πρῶτον ἐγεύθησαν τὸν Χριστὸν καὶ ἔπειτα ἐθεολόγησαν· πρῶτον ἀπεδείχθησαν συνειδητοὶ καὶ γνήσιοι χριστιανοὶ καὶ ἔπειτα διέπρεψαν ὡς δογματολόγοι καὶ ἠθικολόγοι· πρῶτον ἐνεβάτευσαν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ ἔπει-

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΓΕΥΜΑ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Είναι ἄξιον θερμῶν συγχαρητηρίων τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ τῆς παροικίας Buffalo, N. Y., τὸ ὁποῖον ἐψήφισεν ἰδιαιτέρον κονδύλιον διὰ τὴν παράθεσιν ἐλαφροῦ γεύματος εἰς τὰ παῖδιά τοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων. Τὰ παῖδιά, νηστικά ὡς εἶναι ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν Σχολεῖον, ὅταν σχολάσουν, κατευθύνονται τώρα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον ὅπου εὐρίσκουν πάντοτε μίαν ἢ δύο κυρίας τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς, αἱ ὁποῖαι ἐπιστατοῦν εἰς τὴν παράθεσιν τοῦ γεύματος.

Καθὼς μᾶς γράφει ὁ Διευθυντὴς τῶν Σχολείων κ. Ἀθ. Θεοδωρίδης, τὰ παῖδιά προσέρχονται καθημερινῶς ἑνωρὶς ὡς νὰ πηγαίνουν σὲ «πάρτυ», χαρούμενα καὶ φαιδρά. Αἱ κυρίαι τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς, Βενετία Π. Μπέλλα, πρόεδρος, Βασιλικὴ Ἰ. Σπανοῦ, Ὀλυμπία Ζ. Πάππα, Ἑλένη Α. Λανάρη, Πελαγία Παπαφιλίππου, Εὐφροσύνη Κ. Γαβρᾶ, Κυριακίτσα Δ. Γκεμιτζόγλου καὶ Σαπφῶ Π. Μάνου, εἶναι ἄξια πολλῶν ἐπαίνων διὰ τὰς στοργικὰς περιποιήσεις πρὸς τὰ παῖδιά.

Ἀσχέτως πρὸς τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα προκύπτουν εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ πρόοδον τοῦ Σχολείου (τακτικὴ φοίτησις, εὐχάριστος παρακολούθησις, περιστολὴ καθυστερήσεων), ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου ὅπως διαθέτῃ ἕνα ἔκτακτον ποσὸν διὰ τὸ γεῦμα τῶν παιδιῶν, εἶναι μία ἀπόδειξις ὅτι οἱ διοικοῦντες τὴν Κοινότητα ἔχουν θαθεῖαν ἐπίγνωσιν τῆς ἀξίας τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἡ ὁποία ὁμοιάζει σὰν τὸν

σπόρον, ποῦ τὸν σπείρει κανεὶς σήμερον διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὸν καρπὸν θραδύτερον. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ὅταν δαπανοῦν διὰ τὸ σχολεῖον, νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ παθητικοῦ, ἂν δὲν καλύπτονται τὰ ἔξοδα ἀπὸ τὰ διδασκτὰ τῶν παιδιῶν. Ἡ Κοινότης Εὐαγγελισμοῦ γνωρίζει ὅτι τὰ παῖδιά τῆς εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἀποθεματικὸν κεφάλαιον τῆς αὔριον.

ΑΠΟΡΙΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΠΟΙΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γραφείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Ν. Βαθούδης, ἔδωκε διάλεξιν εἰς τὰς φοιτητρίας τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου μὲ θέμα ποῦ ἐνδιαφέρει ὅλους τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας. Τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ἀνέπτυξε πρὸ τῶν φοιτητριῶν, αἱ ὁποῖαι προορίζονται νὰ γίνουν διδασκάλισσαι τῶν κοινοτικῶν μας σχολείων, ἐτιτλοφορεῖτο: «Ἀπορίαί εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ διδεται ἡ πρέπουσα λύσις».

Αἱ ἀπορίαί αὗται εἶναι: α) Εἶναι οἱ Ἕλληνες ἡ ἰδία φυλὴ ὅπως ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Πλάτωνος, ἡ ἡλλαξαν ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνάμειξιν των μὲ ἄλλας φυλάς; β) Εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας, ὅπως εἶναι ἡ Ἰταλική, λ. χ., θυγάτηρ τῆς Λατινικῆς ἡ εἶναι ἡ ἰδία γλῶσσα ἐξελεγμένη ὅπως ἐξελίσσεται κάθε γλῶσσα; γ) Διατὶ οἱ Ἕλληνες ἐπιμένουν νὰ μάθουν τὰ παῖδιά των τὴν Ἑλληνικὴν διὰ νὰ καταλαμβάνουν τὴν γλῶσσαν τῆς ἐκκλησίας των καὶ δὲν μεταφράζουν τὴν λειτουργίαν των Ἀγγλιστί; Προέρ-

τα προσεπάθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ λόγια καὶ τὰ νοήματα Αὐτῆς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔλαθε θέσιν διακεκριμένην καὶ προνομιοῦχον εἰς τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Αὐτὰ διακηρύττει ἡ ἱστορία τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Αὐτὸ θροντοφωνεῖ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὡς σκεύους ἐκλογῆς διὰ τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ ἐπιβεβαιοῦν καὶ παραδέχονται ὅλοι οἱ μεγάλοι, ποῦ ἡσυχολήθησαν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἐρμηνείαν καὶ κατανόησιν τοῦ πνευματικοῦ Ἐβερест, τοῦ οὐρανοθάμονος Ἀποστόλου Παύλου. Καὶ συνεπῶς οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι, οἱ μεγάλοι ἄγιοι, ποῦ ἦσαν Ἕλληνες κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὴν νοοτροπίαν, τὴν κοσμοθεωρίαν, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἦσαν, κατὰ θεῖαν βούλησιν, καὶ οἱ ἁρμοδιώτεροι καὶ οἱ τὰ μάλιστα ἐπαίοντες νὰ κατανοήσουν καὶ ἐρμηνεύσουν θαύτερον καὶ θεμελιωδέστερον τὸν ἐπίσης Ἕλληνα

κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὴν νοοτροπίαν, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, καίπερ Ἑβραῖον τὴν καταγωγὴν, Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν Παῦλον.

Ἴδου διατὶ εἴμεθα θαυτάτα εὐγνώμονες πρὸς τὸν κ. Π. Τρεμπέλαν διὰ τὸν ἔργον του, τὸ ὁποῖον σημειώνει σταθμὸν μοναδικὸν καὶ δημιουργεῖ νέαν περίοδον καὶ ἐποχὴν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν, τὴν σπουδὴν, τὴν ἐρμηνείαν καὶ κατανόησιν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Θεωρῶ, ἐν τέλει, καθήκόν μου νὰ συστήσω, μὲ ὅλην μου τὴν ψυχικὴν δύναμιν, ὅπως μὴ μεῖνῃ ἱερεὺς Ἕλλην ὀρθόδοξος ἡ φοιτητὴς τῆς Θεολογίας ἡ καὶ οἰοσδήποτε εὐσεβὴς χριστιανὸς χωρὶς νὰ προμηθευθῇ τὴν Καινὴν Διαθήκην τοῦ κ. Π. Τρεμπέλα. Εἶναι τὸ ὠραιότερον βιβλίον, ποῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποκτήσῃ, συνάμα δὲ καὶ τὸ ὠφελιμώτερον καὶ χρησιμώτερον. Ἀποτελεῖ τὸ καλλίτερον δῶρον, ποῦ θὰ ἡδύνατο κανεὶς νὰ κάμῃ πρὸς συγγενικὸν ἢ φιλικὸν του πρόσωπον.

χεται τοῦτο ἀπὸ ἐθνικιστικὸν πνεῦμα ἢ ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν; δ) Τί διαφέρει ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον;

Ἡ πρώτη ἐκ τῶν ἀποριῶν γεννᾶται εἰς κάθε παι- δι πού ἀναγιγνώσκει ἀνατυπωμέναν ἀπὸ παλαιὰς ἐγκυκλοπαιδείας πραγματείας, εἰς τὰς ὁποίας ἀνα- φέρονται πράγματα περὶ Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα κατέ- ρριπεν ἡ νεωτέρα ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ τὰ ὁ- ποῖα ὅμως, ἀναφαίνονται συχνά εἰς τὰς ἀνατυπου- μένας ἐγκυκλοπαιδείας, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγινώ- σκομεν ὅτι φυλετικῶς οἱ Ἕλληνες εἶναι Ἀλβανοί!

Ὁ κ. Βαβούδης ἀνέπτυξε τὴν φυλετικὴν συνέχειαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τὴν θεωρίαν τοῦ Φαλμεράϋερ, τὴν ὁποίαν κατέρριψε ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἱστο- ρικῶς, γλωσσολογικῶς καὶ ἀνθρωπολογικῶς καὶ ἀ- πέδειξε ὡς τελειῶς ἀστήρικτον. Ἐπίσης ἀνεφέρθη εἰς τὸ Χρονικὸν τοῦ Μωρέως, τὸ Σχόλιον Ἀρέθα καὶ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον, τὰ γραφόμενα τῶν ὁποίων ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ σχη- ματισθῇ ἡ ἐντύπωσις περὶ φυλετικῆς ἐξαφανίσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ ἀπατηθῇ ὁ πολιτισμένος κό- σμος ἀπὸ τὸν Φαλμεράϋερ καὶ τοὺς Πανσλαυϊστάς. Ἐφερε ὡς νεωτέρας πηγὰς ἀναιρούσας τὰς ἀστη- ρίτους ἄλλως τε θεωρίας, τὰ συγγράμματα τοῦ Κεραμέως, τοῦ Ζακυθινοῦ καὶ τοῦ Στίλπωνος Κυρι- ακίδου καὶ τὸ πολῦτιμον διὰ τὴν Ἑλληνοαμερικανι- κὴν γενεὰν ἔργον τοῦ καθηγητοῦ Γεωργίου Μυλω- νᾶ «The Balkan States».

ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μερικαὶ Κοινότητες μόλις τελευταίως παρήγγει- λαν διὰ τὰ σχολεῖα τῶν τὰ Γλωσσικὰ Μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε τὸ Α. Ε. Συμβούλιον, μαθοῦσαι ἀπὸ ἄλλα σχολεῖα «ὅτι εἶναι πολὺ καλὰ καὶ ὠφέλι- μα». Ἐχασαν πολῦτιμον χρόνον μὴ σπεύσασαι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ σχολικοῦ ἔτους νὰ δηλώσουν τὸν ἀ- ριθμὸν τῶν παιδιῶν τῶν διαφόρων τάξεων, ἀναλό- γως νὰ σταλοῦν καὶ εἰς αὐτάς Γλωσσικὰ Βοηθή- ματα, καίτοι ἐπανειλημμένως εἰδοποιήθησαν δι' ἐγ- κυκλίων καὶ διὰ τοῦ τύπου.

Αἱ μέχρι τοῦδε ληφθεῖσαι ἐντυπώσεις ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων, δεικνύουν ὅτι τὰ Γλωσσικὰ Μαθή- ματα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐξεδόθησαν, δυνάμει τοῦ Δεκαδολλαρίου. α) Διδάσκουν τὸν μηχανισμόν τῆς γλώσσης κατ' Ἀμερικανικὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶναι συνηθι- σμένα τὰ παιδιὰ εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν σχολεῖον. (Μέ-θοδος ἐργασίας ἐπὶ ἐνδιαφέροντος θέματος ἐκ τῆς ζωῆς). β) Πλουτίζουν τὸ λεξιλόγιον τοῦ παιδιοῦ διὰ θέματα τῆς ζωῆς, συναναστροφῶν, χαριετισμῶν, συναντήσεων, καιροῦ, ταξιδίων, ἐκδρομῶν, τραπε- ζιοῦ, φαγητοῦ, ἐκκλησίας, ἐορτῶν, ἐντυπώσεων κλπ. γ) Βοηθοῦν τὸ παιδί νὰ ἐκφράζεται προφορικῶς καὶ γραπτῶς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, χωρὶς τοὺς Ἀμερικανι- σμούς, ὡς λ. χ. Πρέπομεν νὰ γράψωμεν, σὲ θέλω ἐσένα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὰ δώδεκα

(ἀντὶ δώδεκα παρὰ πέντε) κλπ. δ) Συντελοῦν εἰς τὴν τάξιν, διότι ἐνῶ καταγίνεται ὁ διδάσκων εἰς τὸ μά-θημα μιᾶς τάξεως, τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων συμπλη- ροῦν τὰ κενά, ἀπαντοῦν εἰς ἐρωτήσεις, ἐκθέτουν τὰς ιδέας τῶν ἐπὶ τοῦ φυλλαδίου ὅπου ὑπάρχει τὸ πρὸς ἀνάπτυξιν κείμενον καὶ ε) δημιουργοῦν ἐνδι- αφέρον στὰ παιδιὰ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐκτὸς ὅτι τὰ θέ- ματα ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν παιδικὴν περιέρ- γειαν, τὰ παιδιὰ καλοῦνται εἰς τὸ τέλος νὰ χρωμα- τίσουν τὴν ἀχρωμάτιστον εἰκόνα καὶ θέσουν τίτλον κάτω ἀπὸ αὐτήν. Ἔτσι κάθε μάθημα, ἓνα φυλλά- διον, φέρει καὶ τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητος τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον τὸ θεωρεῖ κτῆμά του καὶ δη- μιούργημά του καὶ τὸ κρατεῖ, ἀφοῦ διορθωθῇ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Τὰ μαθήματα χρωματισμένα ἀπὸ τὸ παιδί τίθενται κάθε μέρα ἓνα στὸ φόλιό του καὶ γίνονται λεύκωμά του.

Τὰ φυλλάδια πού ἐλάβαμεν ἀπὸ διάφορα σχο- λεῖα, συμπληρωμένα καὶ χρωματισμένα (εἰς τὰς εἰκόνας) ἀπὸ τὰ παιδιὰ, ἀντανάκλουν τὸν ἐνθου- σιασμόν των. Ἐν τούτοις δὲν θὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐκτύπωσιν καὶ ἄλλων Γλωσσικῶν Μαθημάτων δι' ἄλλας τάξεις, ἂν δὲν λάβωμεν τὰς ἐντυπώσεις καὶ ἄλλων διδασκάλων διὰ νὰ μορφώσωμεν πλήρη ιδέαν τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ εἴδους τούτου τῶν Γλωσσικῶν Μαθημάτων.

Τὰ Γλωσσικὰ Μαθήματα ὡς συνετάχθησαν, ἀπο- βλέπουν νὰ δώσουν εἰς τοὺς διδασκάλους τὸ κα- τάλληλον μέσον πρὸς ἐκγύμνασιν τοῦ παιδιοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐνῶ θὰ διδάσκειται καὶ ἐγκυκλοπα- ιδικός καὶ ἱστορικός γνώσεις ἀπὸ τὸ κείμενον τὸ ὁ- ποῖον διδεται εἰς κάθε φυλλάδιον πρὸς γλωσσικὴν ἀνάπτυξιν. Δὲν ἀποβλέπουν εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ Ἀναγνωστικοῦ.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

16

ΚΑΛΟΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ

ΤΟΥ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Ὁλόκληρος Βιβλιοθήκη

Ἀποτελοῦν μίαν πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν ἡ ὁποία δίδει εἰς τὸν κάτοχόν της ποικίλας γνώ- σεις· εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ζωὴν τῆς Ὀμογενείας μας καὶ στολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ \$4.00

Γράψατε :

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

ST. BASIL THE GREAT

By the Rev. P. B. AHLADAS

The First of the New Year in Greece, as well as in other countries where the Orthodox Church predominates, is known as Saint Basil's Day, on account of his feast, which is celebrated the first of January. St. Basil is a great and outstanding personality of the Church history, it is timely, therefore, and worth while to write in this issue of our bulletin a few lines about him.

St. Basil was born at Caesarea-Cappadocea, at that time an important and prosperous city of Asia Minor, about 320 A. D. The son of a rich and distinguished family and very fond of education, he studied first at the schools of his native city and afterwards at the schools of the great educational centers of his time, Constantinople and Athens. In Athens, Basil spent four years and became proficient in literature, philosophy, law and medicine. Shortly after his return to Caesarea, he was ordained into the priesthood and a few years later, upon the death of the Archbishop of that city, he was elected to fill the vacancy as the Archbishop of Caesarea.

He became famous for his versatility and wide range of knowledge, his saintly and austere life, his phenomenal eloquence, his intrepid character, his long and hard fights against the heresies (mainly against Arianism) and his philanthropies and charities. He was a prolific writer and many of his writings, extant today, rank high, in the Church literature of all ages. Basil was the first ever to organize philanthropy, as we know it today, by establishing charitable institutions, namely, orphanages, hospitals, homes for the aged people and schools for the poor. Another of

the achievements of this great man is that he succeeded to eliminate the prejudice of the Church against the classical Greek literature and to reconcile the teachings of the Gospel with the lofty teachings of Greek philosophy. Besides his many other writings, he wrote one of the four Liturgies of the Church, which is celebrated ten times each year and bears his name as "The Holy Liturgy of Saint Basil." Being of poor health he died at the comparatively early age of fifty, on January 1st, 370 A. D.

He is one of the foremost Church Fathers, and for his many virtues and great achievements, the Church

G I V I N G

"A man can give without being a Christian, but he cannot be a dedicated Christian without giving."

(From the "Pastor")

gave to him the appellative, Great.

For his proverbial love to help the needy and to give charities and on account of his feast being celebrated on the first of the New Year, on which people give presents to each other, the way we do here on Christmas Day, he is considered the distributor of the New Year's presents, and is as much beloved there as Santa Claus is in this country.

DESIRE FOR COMMUNION

Thou knowest my desire,
My Maker and my God;
The tearful sob, the heart's throb
Are heard in Thine abode.

Then look on mine estate,
And bid my sufferings cease;
O God of all, To Thee I call,
From sin vouchsafe release.

That so, in reverent awe,
I may myself prepare,
With heart made whole and contrite soul,
These hallowed rites to share.

"Who eateth of My Flesh
And drinketh of My blood,
Abides in Me, and I will be
In him," the word hath stood.

Like straw with fire, my soul
May flame, with love illumed;
The love that burns to dew but turns;
The bush is not consumed.

ST. JOHN OF DAMASCUS

WHAT DOES OUR ORTHODOX YOUTH THINK ABOUT THE CHURCH?

Shortly after my appointment to my present parish and while I was laboring to get my bearings in my new situation, I became overwhelmingly convinced that something was lacking in the structure of the youth organization on the local level. In a determined but not less devoted frame of mind I set out to find a basis upon which to build a program for youth, but first to ascertain the feelings and attitudes of my own youth group. Sometime after I assumed the pastorate, I gave the following questionnaire to the youth club:

QUESTIONNAIRE

1. Do you understand the Divine liturgy as it is given on Sunday morning?
2. Do you understand the Seven Sacraments of the Orthodox Church?
3. Do you wish to learn more about them?
4. Do you wish to learn more about the history of the Orthodox Church?
5. Do you understand the Greek language?
6. Do you wish to study it (Greek language) more?
7. What do you think the Church ought to do for the young people?
8. What do you think the young people ought to do for the Church?

Before going on with the discussion of answers obtained, I would first like to give a very brief description of the group who submitted answers. Our young people, one may say, are typical or slightly above average as an Orthodox youth group. They are all either high school or college graduates or presently attending college or high school, and they are of high moral character. They are a homogeneous group, the children of Greek parents in each case.

The matter of primary concern to me as a spiritual leader was to ascertain their knowledge of the Divine Liturgy and their desire to study it further. The answers to that question were revealing and yet not very different from my previous assumptions. 83% said they did not understand the Holy Liturgy, and 17% said "Yes" to this question. One may say that if this same question were put to a group of adults, the answers would be similar and in about the same percentage affirmative and negative. In a survey given to a mixed Orthodox group (Serbian, Greek, Ukrainian, Russian) of students at the University of Minnesota, of which I happen to be the advisor, the answer to this question showed 91% not understanding the Liturgy. This revelation poses for us and for the Church a great problem and constitutes a real challenge. Our young people, the future leaders of our church, must be able to understand the central content of Orthodox worship, the Holy Eucharist. Other-

by Rev. JOSEPH G. VASILIOU

wise worship is meaningless. They observe the movements of the priest, they hear the prayers, they hear the cantor and choir sing, they watch the pageantry of the drama unfolding, but somehow if they are unable to enter into active participation intellectually or emotionally they feel defeated in their quest for a satisfying experience of worship. We need to make the Holy Liturgy more meaningful and educate the young and old alike to participate. I feel definitely that the language is not the problem. Even if the Liturgy were conducted in modern Greek or even in English we would still be faced with the problem of an unappreciative comprehension of the tremendous implications of the Holy Eucharist.

In order for our people to have true appreciation and understanding of the Holy Liturgy we need to teach them. In our case, we first of all purchased copies of the Holy Liturgy in Greek and English and persuaded everyone to buy at a very nominal fee. In addition to the text of the Liturgy in both languages this little book contains helps and directions about how to follow and understand the different steps. The pastor repeatedly gives explanations either on Sunday or in the weekly evening lectures in the Truths of Our Church. I think something else can be done, which I plan myself to do, and that is to take pictures of the Holy Liturgy and make slides to be used in a projector as an illustrated lecture on a weekday evening. Still better would be a motion picture taken—one which will be well done and be thrown on the screen with the pastor controlling the timing of the reel to give necessary running comments. I think also a little booklet of explanations regarding the Holy Liturgy in a cheap paper-back edition could be published and be made available to the people with urgings to read and absorb.

The answers to the second question, namely: "Do you understand the Sacraments?" brought affirmative and negative replies almost in the same proportion to those received for the first question. 79% said they did not understand the Sacraments; 21% said they do. It is worthwhile to stop and reflect, at this point, that these Sacraments, five of them which are partaken during his lifetime by almost every Orthodox, are so little understood. To cite an illustration or two from my own ministry: I conducted a wedding ceremony awhile back, but before I began the service I took time to explain that there were actually two ceremonies incorporated in the Sacrament of Marriage—the betrothal and the wedding. I also took time to explain the various steps in the wedding ritual, and during the ceremony I gave the proper emphasis to the prayers and

the other points. After the service was concluded, a young married man of Greek Orthodox faith told me that he had been married in the Orthodox Church sometime previously but he hadn't understood the ceremony until he heard me make that pointed explanation that particular evening.

Another instance concerns the Sacrament of Baptism. Only recently I baptized a child. After the ceremony was completed and Communion given the baby I asked those present to be seated and I then gave a brief explanation of the main points in the service. One of the things I said was that the Orthodox Church gives Confirmation, that is, Chrism with Holy Myron, at the time of the Baptism. A young married woman, the mother of four children all of whom have been baptized, chrismated, and communed in the Greek Orthodox Church, said to me afterwards that she had never understood that Confirmation is given along with the Sacrament of Baptism.

The answers given here, if they are any way representative of our youth and our people in general, reveal a sad state of affairs where are concerned the most important matters of our faith, the means of grace—the Sacraments. This lack of knowledge reveals also the need and the urgency for immediate steps to remedy the situation. Such a need is attested also by the answer to the third question: "Do you wish to learn more about them (Liturgy and Sacraments)?" 91% replied that they wished to learn more about them. How revealing! What a fruitful opportunity! To this end we must bend our efforts—the local church as well as the church at large. With this thought in mind, let us proceed to consider what can be done.

1. Classes to study the Sacraments sponsored not only by the priest but by leaders of the church—trustees, officers of Philoptochos, etc.

2. For this type of work as well as for general distribution the content of the Sacraments should be published in inexpensive booklets either together or separately, available at a nominal fee. The primary responsibility could be undertaken by the Holy Archdiocese when the economic factors permit it.

3. Sunday School literature should devote three months of every year to a description of, and detailed study of, the Holy Sacraments.

4. The priest may give once a year a series of lectures on the Holy Sacraments at the conclusion of the Liturgy on Sunday mornings.

On question four, 96% stated their desire to study the history of our Holy Orthodox Church. These are the answers obtained from a representative group of young people of our church, and they are indicative of their interest and devotion to the church of their fathers. And it should be highly gratifying to the leaders of our church to know that its youth wants to remain true to the Orthodox faith of their fathers and

looks to its spiritual leaders for additional help in understanding the great truths of our church.

With respect to this very obvious need, we have made a beginning in our local situation in the direction of providing an answer. We have organized an evening school of religion which meets one night a week. In this class are discussed systematically the great truths of our church. We have endeavored to do the same thing frequently from the altar after Holy Liturgy on Sunday morning and on certain holidays like the first two weeks of August and during Lent. But here again we are limited on account of the lack of printed literature. I wish the Orthodox Church had, and I hope she may have in the near future, a first-class publishing house. We need, and I hope and pray that we will have,

First, (1) a concise and non-controversial running history of the Orthodox Church printed in modern Greek and, separately, in English, and made available in inexpensive copies to the public.

Secondly, (2) Let someone write the lives of the major saints and fathers of our church. These lives should be written in modern Greek and also, separately, in English. They should be written in narrative form, in the spoken language, omitting the controversial issues (as much as possible) from the accounts of their lives.

Thirdly, (3) The teachings of the fathers—the main points—should be written also in modern Greek and in English and also for popular consumption—not just for the theologians—and put on the market at a nominal price.

Fourthly, (4) Select the main troparia, hymns, and other songs of our church and give good explanation of the contents of the hymns and the circumstances surrounding the particular hymns.

Fifthly, (5) A compendium of the beliefs of the Orthodox Church should be issued for public use. This, in addition to the main doctrine and the Sacraments, should cover certain other matters clarifying issues like fasting—length of time and manner—birth control, divorce, etc., etc.

In connection with all this, we cannot study the truths of the church without the study of the Holy Scriptures and particularly the life of that matchless Personality, Jesus Christ Our Saviour. Here again it may be pointed out, with all due respect to the present favorable existing conditions, we need to study *more* the Scriptures and the life of Christ.

1. With this in view, I hope we will have as soon as possible the Holy Scriptures parallel in modern Greek and in English. And the price should not be prohibitive. Every effort should be made to place the Holy Scriptures in every Orthodox home.

2. The same Scriptures should be printed as separate books, as for instance, The acts of the Apostles,

for easy distribution and especially for group studies.

Returning to the questionnaire, and especially question 5 regarding the knowledge of the Greek language, we find 92% stating that they do understand Greek, but the answer to question 6, "Do you want to study it further?", showed 75% wanting to study more. It has been said, and frequently we find, that some young people of Greek background have aversion to the Greek language and they had rather drop their national heritage to adopt American patterns of life and expression. But in this instance, we find a fairly large percentage who have a positive attitude toward the language and customs of their fathers. This is, without any doubt, a very heartening revelation, and especially when the propagation of the Greek language with the Greek-American group is such a burning question today. We therefore join those other advocates of the propagation of the language. Positive recommendations following from this observation are:

1. That we must, as a Greek Orthodox group in America, strengthen our seminary in Brookline, Massachusetts.

2. Strengthen the teacher training center, (St. Basil's Academy) in Garrison, N. Y.

3. Systematize the teaching materials according to grade levels for the Greek language schools.

4. Promote by all means the support of the parents and the officials of the church, along with the priest, an afternoon Greek language school for Greek-American children. These afternoon schools must have first class equipment on a par with the American public school classroom.

5. Where there are two or three churches in a city and the Greek-American population warrants, a parochial school sponsored by the churches should be established for the secular and religious training of the children. This, of course, is the ideal toward which we should work.

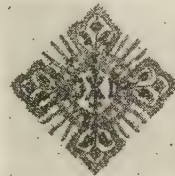
Question 7, namely—"What should the church do for its young people?" was answered by 75%, and the answer falls into three categories: (1) Show interest in youth; (2) provide leadership for youth; (3) give spiritual help and training. When we analyze these answers, we find that there are some young people who have the impression that the church is *not* interested in them. And possibly they are right. Sometimes there are congregations or leaders in the church who either distrust the young people or are reluctant to give them any recognition. On the other hand, we find that our young people need adult guidance while they are being trained to assume leadership in the church; and they also need guidance in spiritual matters, such as worship, understanding the Sacraments, etc.

Now the question, "What should youth do for the

church?" the answer to this question is quite revealing because 41% left the question unanswered. Why did they fail to answer this question? Various explanations occur. It may be that they have never become aware of their responsibility to the church. It may be that they have an erroneous view of the Christian life. It may be that they have negative impressions about the church gained from outsiders, or from their own families, or worse still, from leaders in the community who failed to live up to the ideals of the faith. In any event, we may say this is a very unhealthy sign in the body of our fellowship, and something must be done to correct it. If the young people are going to run the church of *tomorrow*, it is important that they love it *now* and be active in it *now*.

The 59% who said that youth should be active in the church showed by an answer that they want to have a part in the life of the church. Older people should encourage this feeling on the part of youth, and make provision for their assimilation and active participation in the program of the church. The time is critical. If our young people are not absorbed into the active life of the church within the next few years, we are going to lose many of them.

Priests, parents, and church leaders should read the signs of the times and take immediate steps to cope with these pressing needs.

NEW YORK CHURCH SUPPLY INC.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κα-
τάστημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα
ἐνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ
4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν
Ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν
νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ
γαρνιτούρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κο-
πτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ὅταν
ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτούρες, ἡμεῖς
κόπτομεν τὰ Ἀμφία καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμό-
ζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.
4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.

BARCLAY 7-5964

Αὕτῃ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

A NEW YEAR'S RESOLUTION

By J. S.

As you read this, the year 1951 has gone into the records and a new one has been ushered in. The old is history, the new... unknown! Who would not give anything to know the many secrets that it holds in its innumerable folds.

The sick, no matter how sick or what their sickness still lean solidly on the Lord.

"Wasn't King Hezekiah of old 'sick unto death'," they say. "Didn't the prophet Isaiah tell him that he was about to die? Yet the King prayed to the Lord to spare his life, to let him live awhile longer."

How did he pray? Scripture tells us that the King "wept sore." He prayed with all his heart and with all his soul, tears streaming from his eyes. And before the prophet crossed the courtyard of the palace on his way out, he was instructed to return to the sick King and tell him that the Lord "heard his prayer," (II Kings 20).

Yes, the sick pray for their health, and justly so, for it is written "prayer of faith shall save sick." (James 5:15)

The mother, what shall be said first of the poor mother? Shall we mention the mother whose baby is sick, or the mother whose child is not doing well? What about the mother whose grown-up son is in the Korean battlefield?

Poor Mother, you have been married to pain, physical pain and heart pain. When your spirit with the speed of light travels to your beloved son, I see you take a saintly look and steal away to a side room or even a closet, kneel down and pour out your heart to our Lord midst rivers of tears.

May he bless you, may he grant you all your wishes. Yet we should all bear in mind "He knowest best" or as Paul says, "all things work together for good to them that love God." (Rom. 8:28) For "if God be for us who can be against us?" (Rom. 8:31)

One could go on and on expounding the innermost wishes of different groups for the New Year. Of the people in industry and business: the airplane manufacturer wishes that he may be able to put out more planes; the ship builder, more ships; some automobile manufacturers, more tanks; others more guns; and our Atomic Energy Commission more and better mushrooming extraganza bombs.

They all feel, or at least contend, that this is good for us, for our security. Just what the doctor prescribed. They all conveniently bypass what history tells us: that never have nations prepared for war, and peace followed—war was the inevitable result.

We have quite a bloody one on our hands right now. A still more vicious one is likely to befall us at any time soon.

Serious persons all around us, men in high places and in all walks of life are worried, in fact, panicky about existing conditions. Here is how our Lord, Jesus Christ,

describes this our present phase of world history:

"And there shall be signs in the sun and in the moon and in the stars; and upon the earth *distress of nations with perplexity*; the sea and the waves roaring; *men's hearts failing them for fear* and looking after those things which are coming on the earth: for the powers of heaven shall be shaken." (Luke 21:25-26)

Earlier in the same chapter, verse 9 we read: "But when ye shall hear of wars and commotions be not terrified."

That is the way to look into the future. That is the way to face the present. Untroubled, without fear and with absolute confidence in the Word of God.

Is it too much to make Scripture Consciousness and Bible Study for ourselves, our children and our friends, our new objective, THE RESOLUTION for this New Year of our Lord 1952?

Here is what our Lord Jesus has to say regarding this: "Search the Scriptures, for in them ye think ye have eternal life; and they are they which testify of me." (John 5:39)

DIVINITY OF THE GOSPEL

That the Gospel is divine is evident from the fact that it occurred to twelve ignorant men to attempt to turn the world upside down by it. They were lowly enough; for they sojourned in marshes, on the banks of rivers, and in deserts; never at any time entered into a city or a forum; yet it occurred to them to set themselves, with the Gospel only in their hand, against the whole world. When their Leader was alive they showed a very different spirit. But He was crucified; and they might now have said among themselves: "Whatever meaneth this? The Master was not able to save Himself, and will He protect us now? He did not defend Himself when alive, and will He stretch out His hand to us now that He is dead? When alive, He did not subdue even one nation; and are we to convince the world by uttering His name?" But they did not so reason among themselves. They had seen their crucified Lord in the upper room after His resurrection from the sepulchre, and they had witnessed His ascension to heaven from Olivet; and after this they went everywhere in bands "preaching Jesus and the resurrection." This was their staple declaration; this was the substance of their Gospel; and it proved itself divine by the wonders accomplished by it.

ST. JOHN CHRYSOSTOM

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 5ην Δεκεμβρίου ὁ Σεβα-
σιμώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μετα-
θὰς εἰς Detroit, Mich., ἐχοροστά-
τησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς
τὴν ἐορτάζουσαν Κοινότητα τοῦ
Ἁγίου Νικολάου καὶ ἐκήρυξε τὸν
Θεῖον Λόγον ἐν πληθούσῃ Ἐκκλη-
σίᾳ. Τὴν ἐπομένην, ἐλειτούργησε
καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα τὸν Ἅγιον
Νικόλαον. Ὡσαύτως τὸ ἑσπέρας
τῆς ἰδίας ἡμέρας εἶπε τὰ δέοντα
κατὰ τὸ παρατεθὲν πρὸς τιμὴν
τοῦ ἐπίσημον γεῦμα.

—Τὴν 9ην, ἐλειτούργησε καὶ ὠ-
μίλησεν εἰς τὸν Κοινοτικὸν Ναὸν
τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑ-
λένης ἐν Orange, N. J.

—Τὴν 11ην, παραμονὴν τῆς ἐορ-

τῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐχο-
ροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὸν
Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρί-
ζοντα ὁμώνυμον Ναὸν Νέας Ὠρό-
κης.

—Τὴν 15ην, ἐπισκεφθεὶς τὴν Κοι-
νότητα Lancaster, Pa., ἐχοροστά-
τησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον
εἰς τοὺς συρρεῦσαντας πιστοὺς.
Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν πα-
ρηκολούθησεν εἰς τὴν κοινοτικὴν
αἴθουσαν ἓνα δραματάκι ἀναγι-
σασθὲν ἐπὶ σκηνῆς ὑπὸ τῆς νεο-
λαίας τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 17ην ἐπεσκέφθη τὴν Κοι-
νότητα Wilkes-Barre, Pa., πρὸς ἐ-
πιτόπιον διευθέτησιν διαφόρων κοι-
νοτικῶν ζητημάτων.

—Τὴν 23ην μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν

Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου Νέας
Ὠρόκης καὶ παρηκολούθησε τὴν
ἐορτὴν τοῦ δένδρου τῶν Χριστου-
γέννων, τὴν ὁποίαν εἶχε διοργα-
νώσει ἡ διδασκάλισσα τοῦ κοινο-
τικοῦ σχολείου χάριν τῶν παιδιῶν.

—Τὸ μεσονύκτιον τῆς 24ης πρὸς
τὴν 25ην ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Κα-
θεδρικὸν Ναὸν Νέας Ὠρόκης ἐπὶ
τῇ ἐορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννή-
σεως καὶ ἀπήνθουν ἐπὶ καιρὸν μῆ-
νυμα.

—Τὴν 30ην ἐλειτούργησε καὶ ὠ-
μίλησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγί-
ου Δημητρίου ἐν Newark, N. J.

—Τὴν 31ην ἐχοροστάτησε κατὰ
τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸ παρεκκλήσι-
ον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὴν
δ' ἐπαύριον, ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέ-
ου ἔτους, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν
Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Νέας Ὠρό-
κης καὶ πρόεστη τῆς καθιερωμέ-
νης Δοξολογίας.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης Σελίδος)

Τὸ ποσὸν ἐπομένως πού συνελέγη δὲν εἶναι ἀνθρω-
πίνως δυνατόν νὰ ἀναλάβῃ ὁλόκληρον τὸ θάρος τῆς
συντηρήσεως τῆς Σχολῆς, τῆς Ἀκαδημίας, τῆς Ἱερα-
ποστολῆς, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας κλπ.

Ἄλλως τε καὶ τὸ ἄλλο πρέπει νὰ σημειωθῇ :

Ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ μας δὲν χρειάζεται μόνον
συντήρησιν καὶ ἔξοδα διὰ τὴν ζωὴν, διατροφὴν
καὶ σπουδὴν τῶν φοιτητῶν τῆς. Ἀλλὰ χρειάζεται καὶ
ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον.

Εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίσιν τῆς Ἐφορείας τῆς
Σχολῆς, ἐπήραμεν τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμωμεν ἐπὶ τὰ
τὰ χρόνια τῆς φοιτήσεως τῶν ἱεροσπουδαστῶν μας.
Τέσσαρα Κολλεγιακά, διὰ νὰ καταρτιζῶνται, κατ'
αὐτὰ οἱ φοιτηταί μας, τελείως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν
καὶ Ἀγγλικὴν Γλῶσσαν καὶ 3 Θεολογικά, διὰ νὰ
ἐξέρχωνται τέλειοι, λειτουργοὶ καὶ Θεολόγοι, καὶ
Ἱεροκλήρυκες.

Χρειάζεται ἀκόμη ἡ Σχολὴ μας συμπλήρωσιν τοῦ
Κτιριακοῦ τῆς Συγκροτήματος, μὲ ἓν Κτίριον Κοιτώ-
νων, μίαν Τραπεζαρίαν, μίαν Βιβλιοθήκην, ἓν Παρεκ-
κλήσιον καὶ ἓν Γυμναστήριον.

Δι' ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ Κτίρια χρειάζομεθα 400-500
χιλιάδες δολλάρια καὶ δὲν φθάνουν.

Νά, λοιπόν, διατὶ καλὸν θὰ εἶναι νὰ διατηρηθῇ
καὶ τὸ Ἀδελφάτον τῆς Σχολῆς μας καί, παραλλήλως
πρὸς τὸ Δεκαδολλάριον, νὰ δίδουν ὅσοι ἀδελφοὶ μας
θέλουν καὶ ὅ,τι θέλουν κάθε χρόνον, διὰ τὴν συντή-
ρησιν τοῦ Ἱεροῦ μας Ἰδρύματος.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ αὐτῇ πληροφορῶ μὲ εὐχαρί-
στησίν μου ὁλόκληρον τὴν Ὁμογένειαν, ὅτι χάρις
εἰς ἓνα ἰδιαίτερον ταμεῖον ἐκ 35,000 δολλ., τὸ ὁποῖον
ἤρχισαμεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας μου εἰς
Ἐπίσκοπον καὶ χάρις εἰς τὴν μερίδα τῆς Σχολῆς ἀπὸ
τὸ Δεκαδολλάριον τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐκ 30,000
δολλ., τὰ ὁποῖα ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπός μας, ἐνδιαφε-

ρόμενος τὰ μέγιστα διὰ τὴν πρόοδον τῆς Σχολῆς μας
παρέδωσε εἰς τὸ Ταμεῖον αὐτὸ τῆς Σχολῆς μας, πρό-
κειται νὰ ἀρχίσωμεν λίαν συντόμως τὴν οἰκοδομὴν
τοῦ νέου Κτιρίου Κοιτῶνων.

Ἐχομεν, θεθαίως, ἐν ὧν μόνον 65,000 δολλ., διὰ
τὸν σκοπὸν αὐτόν, ὁ Θεὸς ὁμῶς καὶ ἡ Ὁμογένεια εἰ-
μεθα βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς δώσουν τὰ ὑπόλοιπα 35 χιλ.
δολλ., διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ πρῶτον αὐτὸ Κτίριόν μας.

Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ κατάστασίς μας ἡ οἰκονο-
μικὴ. Αὐτὰ εἶναι τὰ προβλήματά μας. Καὶ αὐτὰ εἶ-
ναι τὰ ὄνειρά μας καὶ τὰ σχέδιά μας διὰ τὸ μέλλον,
ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ ἀδελφοί.

Τὰ ἔγραψα ὅλα αὐτά, διὰ νὰ δώσω μίαν ἀπάν-
τησιν εἰς τὰς ἀπορίας καὶ τὰ παράπονα μερικῶν, ὅτι
τὰ παιδιὰ τῆς Σχολῆς δὲν πληρῶνουν. Ἐλπίζω ἡ
ἀπάντησις πού τοὺς ἔδωσα νὰ εἶναι σαφὴς καὶ νὰ
ἔμειναν ἱκανοποιημένοι.

Πῆρα ὁμῶς ἀφορμὴν ἀπὸ τὰ παράπονα αὐτά, διὰ
νὰ γράψω καὶ μερικά πράγματα πάρα πάνω, διὰ τὰ
προβλήματα καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Σχολῆς μας.

Τὸ ἔκαμα, διότι πιστεύω στὴν καρδίᾳ, στὴν ἀγά-
πην καὶ στὸ φιλότιμον τοῦ Ἑλλήνος, πού εἰμαι θέ-
βαιος, ὅτι θαθεῖα μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ ἀγαπᾶ τὸν
Θεόν, λατρεῖται τὴν Ὁρθοκείαν του πεθαίνει διὰ τὰς
Παραδόσεις του καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν πρόο-
δον τῶν παιδιῶν του.

Τὰ εἶπον ὅλα αὐτά, μὲ τὴν ἐλπίδα, ἡ μᾶλλον μὲ
τὴν θεβαιότητα, πὼς ὅταν οἱ Ὁμογενεῖς μάθουν με-
ρικά πράγματα περισσότερα διὰ τὴν Σχολήν, θὰ
τὴν ἀγαπήσουν καὶ θὰ τὴν βοηθήσουν καὶ περισ-
σότερον.

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὅλους, μικροὺς καὶ
μεγάλους, νὰ κάμνωμεν πάντοτε τὸ καθήκον μας.

Εἴθε μὲ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐργασίαν μας νὰ γί-
νωμεν καὶ ἡμεῖς γνήσιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ
Ἱεραπόστολοι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

— Ἀνελθὼν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης τὴν 1ην Δεκεμβρίου, εἰς Greensboro, N. C., εἶχε σύσκεψιν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ ἱερατικοῦ προΐσταμένου τῆς Κοινότητος, μεθ' ἣν ἀνέγνωσε τὸν Ἑσπερινόν.

— Τὴν ἐπαύριον ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος, ὠμίλησε μὲ θέμα «Καινούργια Ζωὴ» καὶ ἀκολούθως μεταβάς εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Κοινότητος, ἀνέγνωσε τρισάγιον ὑπὲρ τῶν αὐτόσε ταφέντων χριστιανῶν μας.

— Τὴν 3ην ἰδίου μηνός, ὠμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου εἰς ἐπὶ τούτῳ ἐνοικιασθεῖσαν αἰθουσάν.

— Τὴν Κυριακὴν, 9ην Δεκεμβρίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Newark, N. J. πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «τὸ κοινωνικὸν ἔργον τοῦ Ἀγίου».

— Τὴν 11 ἰδίου μηνός, κατελθὼν εἰς Clarksburg, W. Va., ἔψαλε Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν αὐτόσε πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «αἱ ἀναρριπιζόμεναι δυνάμεις».

— Τὴν ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «ὁ Ἅγιος Σπυρίδων». Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν μεταβάς εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἀνέγνωσε κοινὸν τρισάγιον.

— Τὴν 14ην ἰδίου μηνός, ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον τῆς Κοινότητος, ἐξήτασε τοὺς μαθητάς καὶ συνεχάρη τὸν διδάσκοντα ἱερέα καὶ τὴν Σχολικὴν Ἐπιτροπὴν.

— Τὴν 15ην ἰδίου μηνός, εἶχε μικρὰν σύσκεψιν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ ἐπεσκέφθη μερικοὺς ἀσθενοῦντας ὁμογενεῖς μας.

— Τὴν 16ην, Κυριακὴν, ἐπεσκέφθη τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητάς καὶ τὰς κατηχητρίδας. Μεθ' ὃ ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε λαθῶν ὡς θέμα τοῦ λόγου του: «ἡ ἐπίδρασις τῶν Ἀγίων ἐπὶ τῶν σημερινῶν χριστιανῶν».

— Τὴν 17ην ἰδίου μηνός, ὠμίλησε ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος πρὸς ὅλους τοὺς αὐτόσε ὁμογενεῖς μας, κυρίους καὶ κυρίας, μὲ θέμα «τὰ Χριστουγεννιάτικα κάλαντα» καὶ ἀπήντησεν εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις ὑποβληθείσας εἰς αὐτὸν ἐκ μέρους ἐνδιαφερομένων.

— Τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου, κατελ-

θὼν εἰς Charlotte, N. C., εἶχε μικρὰν σύσκεψιν μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ παρευρέθη εἰς τὸ Χριστουγεννιάτικον πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον τόσον φιλοτίμως εἶχεν ὠργανώσει ὁ ἱερατικὸς προΐσταμενος ὑπὲρ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

— Τὴν 21ην ἰδ. μ., ὠμίλησε πρὸς τὰ συνεδριάζοντα μέλη τοῦ τμήματος τῆς Ὁρθοδόξου Νεολαίας μας ἐν τῷ κτιρίῳ τῆς Κοινότητος.

— Τὴν Κυριακὴν, πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «ἡ προετοιμασία τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ».

— Τὴν 23ην, παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη ἀσθενεῖς ὁμογενεῖς.

— Τὴν 25ην, ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἰδίῳ Ἱ. Ναῷ καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «Ἱ. δού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην». Τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη ἀσθενεῖς τινες καὶ τεθλιμμένους, τὸ δὲ ἑσπέρας παρευρέθη εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν θυγατέρων τῆς Πηνελόπης.

— Τὴν 27ην ἐχοροστάτησε ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ, τὸ δὲ ἀπόγευμα εἶχε σύσκεψιν μετὰ τινῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς.

— Τὴν 28ην μεταβάς εἰς Fayetteville, N. C., ὠμίλησε εἰς τὸ δεῖπνον τῶν αὐτόσε ὀλίγων ὁμογενῶν καὶ ἐνεθάρρυνε αὐτοὺς ὅπως κτίσουν μικρὰν αἰθουσάν, ἥρχισε δὲ σχετικὸν ἔργον.

— Τὴν Κυριακὴν, 30ην ἰδίου μηνός, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Charlotte Ἱ. Ναῷ, ὠμίλησε μὲ θέμα «ἡ ἀλλαγὴ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου» καὶ ἐπεσκέφθη τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον πρὸς τοὺς μαθητάς καὶ κατηχητρίδας τοῦ ὁποίου ἔκαμε κατηχητικὸν κήρυγμα. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ προσέστη τῆς τελετῆς τῆς ὀρκωμοσίας τοῦ ἐκλεγέντος νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος.

— Τὴν 31ην ἰδίου, ὠμίλησε πρὸς τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας τῆς Ὁργανώσεως «Ἑστία», συγχάριε αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς καὶ τῷ Νέῳ Ἑτεῖ.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

— Τὴν 4ην Νοεμβρίου ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος, κατὰ πρόσκλησιν, μετέβη εἰς Toronto, Ont. Ca., ἔνθα εἶχον συγκέντρωσιν αἱ χορῳδαὶ τεσσάρων Κοινοτήτων καὶ ἐτέλεσε τὴν Θείαν

Λειτουργίαν, μεθ' ἣν παρηκολούθησε τὰς ἑορτὰς τῶν χορῳδῶν.

— Τὴν Δευτέραν ἑσπέρας, 5ην τοῦ μηνός περὶ ὥραν 8:30 μ. μ. εἶχε συγκέντρωσιν μετὰ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος συμπαρακαθημένων τοῦτε ἱερατικοῦ προΐσταμένου Αἰδ. κ. Θ. Θαλασσινοῦ καὶ τοῦ Ἐξοχωτάτου Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Τορόντῳ κ. Στεφάνου Ροκονᾶ καὶ συνεζήτησαν ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Κοινότητα καὶ διὰ τὴν νέαν γενεάν.

— Τὴν Τρίτην ἑσπέρας σιδηροδρομικῶς ἀνεχώρησε διὰ Νέαν Ὑόρκην καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ λαβοῦσαν χώραν χειροτονίαν τοῦ νέου Ἐπισκόπου, Θεοφιλεστάτου Ἀβύδου κ. Εἰρηναίου Κασσιμάτη.

— Τὴν Παρασκευὴν, 9ην τοῦ μηνός, ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς εἰς Σικάγον, ἔνθα τὴν Κυριακὴν, 11ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν κ. Κωνσταντῖνον Γ. Μπιθίτσικαν, δν τῇ 13ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἐχειροτόνησεν εἰς πρεσβύτερον εἰς τὸν Ἱ. ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Εἰρηναῖος συμπαραστούμενος ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ κλήρου τῶν ἐν Σικάγῳ Κοινοτήτων καὶ πλήθους λαοῦ.

— Τὴν 23ην, ἐντολῇ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μετέβη εἰς Ντάλλας, Τέξας καὶ εἰς πολλὰς συνεδριάσεις συνεζήτησεν ἐπίμαχον κοινωτικὸν ζήτημα, καταλήξας εἰς λύσιν ἱκανοποιούσαν ἀμφοτέρους τὰς μερίδας.

— Τὴν 25ην, ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἐτέλεσεν ἐν τῷ ἐκεῖ Ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸ πυκνὸν ἔκκλησίασμα.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ

— Τὴν 27ην Σεπτεμβρίου παρέκάθησεν εἰς τέϊον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμὸς τῆς Βοστανῆς.

— Τὴν 28ην Σεπτεμβρίου μετέβη εἰς Χάρρισμπουργκ, Πενσ., ἔνθα ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὰν τελεσθέντα Ἑσπερινόν. Μετὰ ταῦτα παρέστη εἰς χοροεσπερίδα δοθεῖσαν ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῆς Πηνελόπης ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

— Τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ἐν Νιοῦπορτ, Ρ. Ι., ὅπου ἐχειροτόνησε τὸν κ. Σπυρίδων

να Παπαδημητρίου εις διάκονον. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἠυλόγησε ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Βοστώνης τοὺς γάμους τοῦ κ. Κ. Χρηστοπούλου.

—Τὴν 3ην Ὀκτωβρίου, παρευρέθη εἰς δεῖπνον δοθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ εἰς Ἑλλάδα μετατεθέντος Γεν. Προξένου ἐν Βοστώνῃ κ. Κωνστ. Τριανταφυλλάκου.

—Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου ἐλειτούργησε εἰς τὸν Ναὸν ἐν Newport, R. I., ὅπου ἐχειροτόνησε τὸν διάκονον κ. Σπ. Παπαδημητρίου, εἰς ἱερέα.

—Τὴν 7ην Ὀκτωβρίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ Lynh, Mass.

—Τὴν 13ην Ὀκτωβρίου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοινότητος Πήπτοντ, Μασσ., καὶ μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ ὑπὸ τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 16ην Ὀκτωβρίου, προέστη Συνεδριάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος ἐν Σόμερβιλ, Μασσ., ἔνθα συνεζητήθη τὸ Δεκαδολλάριον καὶ διάφορα ἄλλα ζητήματα τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 20ην Ὀκτωβρίου, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εἰς Γούστερ, παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ τμήματος τῆς Ἀχέπα πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑπάρχου Προέδρου τῆς Ἀχέπα κ. Πήτερ Μπέλλ.

—Τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὴν Κοινότητα Keen, N. H., τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας παρέστη εἰς συγκέντρωσιν τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Κοινότητος.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῶν Νέων τοῦ Καθεδρικοῦ Βοστώνης καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς.

—Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου, ἠυλόγησε τοὺς γάμους τῆς Δίδος Πελαγίας Ἰωσήφ Ξανθοπούλου.

—Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου συμμετέσχε μετὰ τοῦ Θεοφ. Ὁλύμπου μνημοσύνου τελεσθέντος ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Σχολῆς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν, Προστατῶν καὶ Ὑποστηρικτῶν τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν Βοστώνης καὶ προέστη τοῦ καθιερωμένου μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνδόξως πεσόντων καὶ τῆς ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ ψαλείσης δοξολογίας.

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

—Ἐπετράπη εἰς μέλη Κοινότητος κατοικοῦντα εἰς πολὺ ἀπομακρυσμένας περιοχὰς ὅπως ψηφίσουν κατὰ τὰς Κοινοτικὰς ἐκλογὰς διὰ ψηφοδελτίου ἀποστελλομένου ταχυδρομικῶς πρὸς τὴν Ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν.

—Διωρίσθησαν οἱ εὐλαθέστατοι Ἱερεῖς: Ἐμμ. Παπαστεφάνου, εἰς Biddeford, Me., Γρηγ. Οἰκονόμου εἰς Saginaw, Mich., Ἄνδρ. Λαζαρίδης εἰς Danielson, Conn., Ἄνδρ. Βασιλακόπουλος εἰς Staten Island, N. Y., Γεώργιος Στυλιανόπουλος εἰς Κοίμησιν Θεοτόκου ἐν Seattle, Wash.

—Ἡ Κοινότης Mason City, Iowa, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποκτήσῃ νέον εὐρύχωρον Ναὸν μετὰ μεγαλυτέρας αἰθούσης εἰς πρώτῃν δυνατόν εὐκαιρίαν. Τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν ἔλαβε καὶ ἡ Κοινότης Γκάλβεστον, Τέξας.

—Ὅλαι αἱ Κοινότητες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας φροντίζουν, ὅπως τελείως διευθετήσουν τὸ ζήτημα τοῦ Δελτίου διὰ τὸ 1951 ἐπὶ τῇ προῖκει τῆς διαθέσεως τῶν Δελτίων τοῦ 1952.

—Οἱ ἐν Sydney καὶ ἐν St. John τοῦ Καναδᾶ ὁμογενεῖς ἤρχισαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς κτίζοντες Ἱ. Ναοὺς καὶ αἰθούσας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν αὐτόσε.

Θεοφ. Ἐπισκόπου Ὁλύμπου Κος Δημήτριος

—Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὁλύμπου κ. Δημήτριος, τὴν 4ην Νοεμβρίου, προσκληθεὶς μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Νητρούτ, Μισσ., ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὴν ἑσπέραν παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Κοινότητος, δοθὲν ὑπὲρ ἀποπερατώσεως τῆς νέας ἐκκλησίας. Κατὰ τὸν γενόμενον ἔρανον εἰσεπράχθη τὸ ποσὸν τῶν 10,500 δολλαρίων. Ἐπίσης ὠμίλησε καὶ ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου, τονίσας τὴν ἀνάγκην τῆς ἰδρύσεως ἡμερησίου σχολείου.

—Τὴν 11ην, μετέβη εἰς San Bernardino, Calif., ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον, προέστη δὲ τελετῆς τῶν ὀνομαστηρίων τῆς ἐκκλησίας, τιμηθείσης ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προφῆτου Ἠλίου. Κατὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν ὁ κ. Ἠλίας Σαραντόπουλος προσέφερε 1,500 δολλάρια.

—Τὴν 13ην ἰδ. μ., προσκληθεὶς

—Χάριν περισσοτέρας εὐκολίας γονέων καὶ μαθητῶν ἡ Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος Detroit ἤνοιξε καὶ ἐφέτος 7 ἀπογευματινὰ σχολεῖα.

—Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Πίτσμπουργκ, Πα., ἔχει εἰσαχθῇ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα, ἡ δὲ διδασκαλία αὐτῆς ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Ρ. Ἀγραφιῶτην, διπλωματοῦχον τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Φιλολογίας.

—Ὁργανοῦται τελευταίως ἐν Σικάγῳ Σχολὴ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κ. Γ. Δημοπούλου πρὸς διδασκαλίαν τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς.

—Ἐγένετο τὴν 8ην Νοεμβρίου ἡ τελετὴ τῆς Ὁρκωμοσίας τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ.

—Εἰς τὸ ἐν Χάλιφαξ Καναδᾶ ὑπὸ τῆς Καναδικῆς Κυβερνήσεως παρατεθὲν ἐπίσημον γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγγλίδος Πριγκιπίσσης Ἐλισάβετ καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς Φιλίππου, τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀντιπροσώπευσεν ὁ Αἰδ. Ἄντ. Μαυρομαρᾶς, Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Χάλιφαξ.

ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ περιχώρων, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, εἰς μνήμην τῶν ἀποθιωσάντων ἱερέων καὶ διδασκάλων τῆς Α' περιφερείας.

—Τὴν 18ην ἰδίου μηνός, ἐπεσκέφθη τὴν κοινότητα Τρογ, N. Y., ὅπου ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὴν ἑσπέραν παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Κοινότητος, δοθὲν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαίνιων τῆς ὠραιστάτης νεοτεκτοῦ Κοινοτικῆς αἰθούσης καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 25ην Νοεμβρίου, ἐπεσκέφθη τὴν κοινότητα Ακρον, Ohio, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὴν ἑσπέραν παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Κοινότητος, δοθὲν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς ἱερατικῆς διακονίας ἐν τῇ Κοινότητι τοῦ Ἱερατικοῦ προϊσταμένου αἰδ. Ἰωάννου Καπενεκά καὶ τῆς ἀνακαινίσεως τῆς κοινοτικῆς αἰθούσης καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

ΔΩΡΑ

ΔΩΡΑ

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY. Ὁδηγὸς συνομιλίας Ἀγγλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, μετὰ τὴν προφορὰν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδοσις 1947, μετὰ ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448, σχῆμα τέσης. Χρυσόδετος \$2.50.

ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY. Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον λεξικόν. Ἐκδοσις 1948. Χρυσόδετον, μετὰ εἰρετήρια \$3.50. Μετὰ εἰρετήρια \$4.00.

GREEK MADE EASY. Ἡ μόνη ἀπλή καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς, κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ, ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων. Third enlarged edition (1948), 192 pages. Cloth, \$2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ Ἀνευ Διδασκάλου. Ἡ ἀρίστη πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ ἀκριβεστάτη. Γλῶσσα ζωντανή. Κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ἐκδ. 1949, μετὰ 64 ἐπὶ πλέον σελ. \$3.00

Τὰ
Ἑκδοτικὰ
Καταστήματα
DIVRY
εὕχονται
εἰς ὅλους
τὸ
Νέον Ἔτος
εἰρηνοφόρον
καὶ
εὐτυχές.

Τὸ μόνον πλήρες καὶ τέλειον
βιβλίον Ἑλληνικῆς Μαγειρικής
εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

Greek Cookery

In English

By NICHOLAS

TSELEMENTES

300 Recipes
240 pages — \$3.00.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers
293 Seventh Ave., New York

ΠΑΙΔΙΚΑ-ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

“Ὅλα καλῶς πανόδετα

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ Αἰσώπου. Νέον Παιδικὸν Ἀναγνωστικὸν διὰ τὴν 6' ἢ 7' τάξιν ὑπὸ Ε. Κωνσταντοπούλου. 35 ἔξοχοι εἰκόνες, ὕψος διηγηματικῶν, γλῶσσα δημοτικῇ, ποιήματα, κλπ. \$1.00

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. Κωνσταντοπούλου. Τεύχος Α'. Τὸ πλουσιώτερον καὶ μεθοδικώτερον. Μετὰ 64 πολυχρόμους εἰκόνας \$1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. Κωνσταντοπούλου. Μέρος Β'. Τὸ ἰδεώδες Ἀναγνωστικὸν Β' Τάξεως, μετὰ 42 πολυχρόμους εἰκόνας \$1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' Τάξεως «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ». Ε. Κωνσταντοπούλου. Εἰς ὥραιαν δημοτικὴν, μετὰ λεξιλόγια, ποιήματα, εἰκόνας. \$1.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωίδου. Ἐκδοσις Γ', 1945. Μετὰ 100 ὥραιας εἰκόνας. \$1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς Βυζαντινῆς καὶ Νεωτέρας ΕΛΛΑΔΟΣ. Γ. Πολυζωίδου. Ἱστορικὸν ἀναγνωστικὸν μετὰ 80 μεγάλας εἰκόνας. Πανόδ. \$1.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωίδου. Νέα ἔκδοσις μετὰ 26 ὁλοσελίδους εἰκόνας, προσευχὰς κλπ. \$1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Γ. Πολυζωίδου. Μετὰ 30 εἰκόνας, διδάγματα, προσευχὰς κλπ. Σελίδες 96. Πανόδετον \$1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωίδου. Νεωτάτη ἔκδοσις Β', μετὰ πολλὰς ὥραιας εἰκόνας \$1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ' ΤΑΞΕΩΣ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ». Ν. Βαβούρη. Τὸ μόνον ἐγκριτὸν διὰ τὴν Δ' τάξιν \$1.00

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Γ. Δημητριάδου. Πανόδετος \$1.00.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωίδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εἰκόλα μαθήματα. \$1.00

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop Germanos Polyzoides. .... \$1.00.

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Πολυζωίδου. Ἐξηγεῖ ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναοὺς μας. Μετὰ εἰκόνας. \$1.00

ΖΗΤΗΣΑΤΕ Εἰς ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥΣ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΣ DIVRY

ΕἶΝΕ Οἱ ΜΟΝΟΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ:

4 Ἡμερολόγια—Νέον, Παλαιόν, Ἀμερικανικόν, Ἱστορικόν. Χίλια ὄσα—Ἀστεία, Τραγούδια, Γνωμικά, Συνταγὰς φαγητῶν. Εἰκόνες Ἀναγλύφους, Γκλασέ καὶ πολυχρόμους Ἑθνικάς καὶ Θρησκευτικάς, ἀπαραμίλλου καλλιτεχνίας.

ΕἶΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΤΟΛΙΔΙ διὰ κάθε Σπίτι ἢ Κατάστημα. Τιμῶνται 80¢. Ταχυδρομικῶς \$1.00. Παραγγεῖλατε πρὶν ἐξ-αντληθοῦν.

Στέλλονται παντοῦ προπληρωμένα. C.O.D. 30¢ ἐπὶ πλέον. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐκδότας.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

293 SEVENTH AVE.
NEW YORK 1, N. Y.